dolmuş

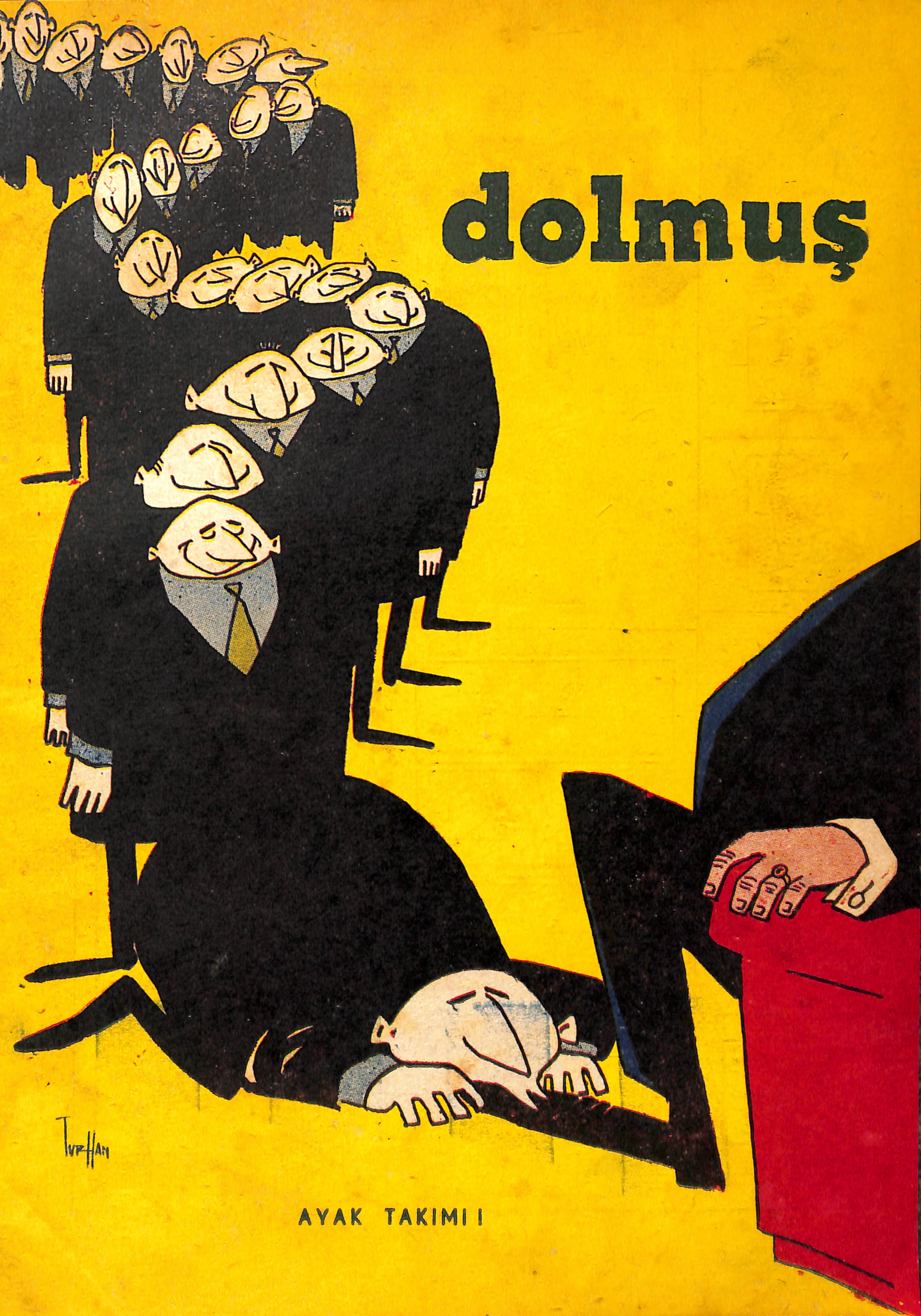

AYAK TAKIMI !

BİT PAZARI

TURHAN SELÇUK – MİLLİYET

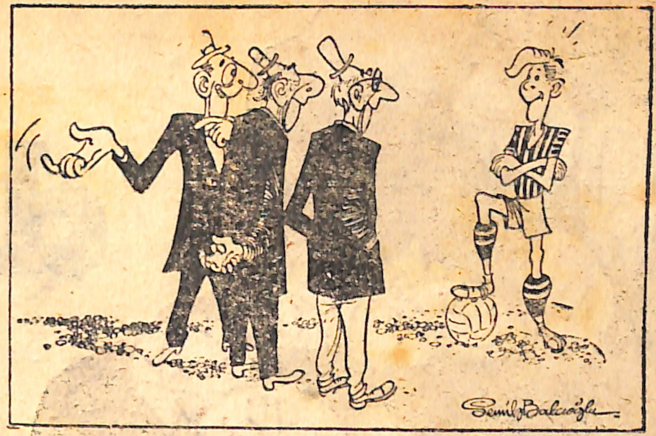

Transfer sönük gidiyor — Gazeteler —

MUHALEFET — HAYIRLI OLSUN... BİZİMKİ DE 58'DE !..

SEMİH BALCIOĞLU – HÜRRİYET

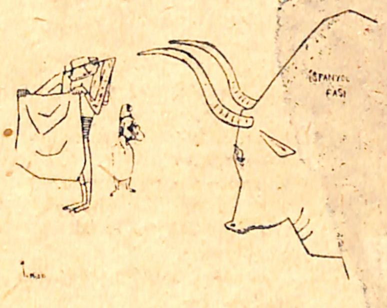

FRANSA — ŞU İSPANYANIN MANDA İDARESİNE ŞAŞIYORUM ..

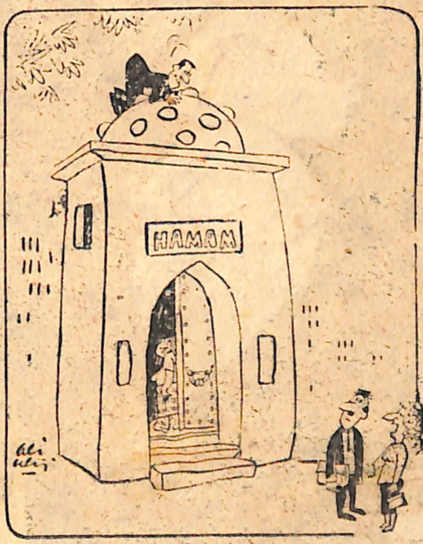

— Tıbbiyeyi bitirdi, şimdi röntgen mütehassısı olacak, ihtisas yapıyor...

ALİ ULVİ – CUMHURİYET

Rus idarecileri birbirleriyle çakalaşıyor.. (Gazeteler)

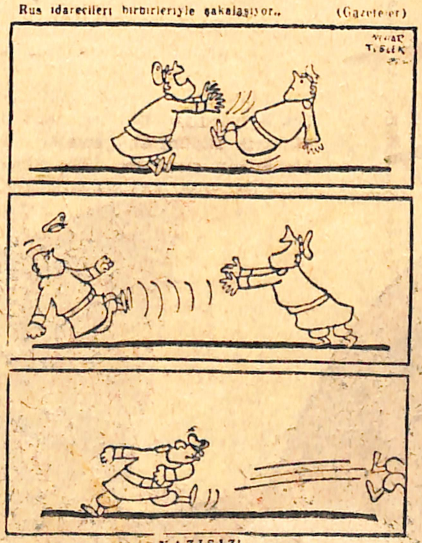

YAZISIZ!..

NEHAR TÜBLEK – DÜNYA

İŞ SAHİPLERİNE ÇALGILI YAZIHANELER HAZIRLANIYOR
— Gazeteler —

FERRUH DOĞAN – VATAN

ALTAN ERBULAK – YENİ SABAH

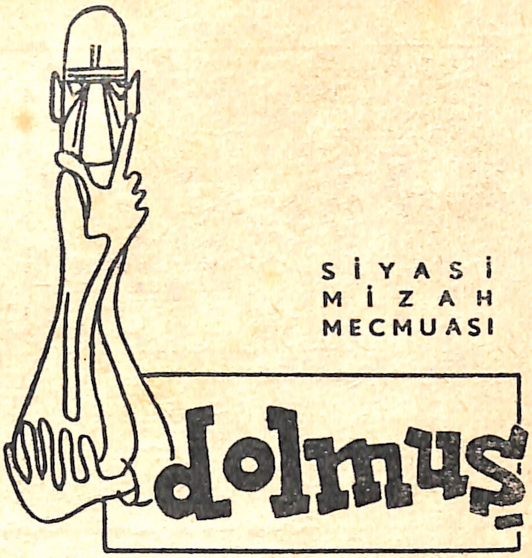

SİYASİ
MİZAH
MECMUASI

İMTİYAZ SAHİBİ:
ÇİZGİ NEŞRİYAT
MATBAACILIK
TİCARET EVİ ADINA
OSMAN A. KERMEN
SAHİPLERİ:
OSMAN A. KERMEN
TURHAN SELÇUK
İLHAN SELÇUK

UMUMÎ NEŞRİYAT
MÜDÜRÜ
İLHAN SELÇUK

T. SEKRETER
MEHMET BENLİ
KARİKATÜR
SEKRETERİ
MENGÜ ERTEL

İDARE:
ABDULLAH SERPİL

İDAREHANE:
BABIÂLİ CADDESİ
AYDINLIK HAN
No. 29, 30, 31, 32

ABONE ŞARTLARI:
3 AYLIK 9 LİRA
6 AYLIK 18 LİRA
1 SENELİK 36 LİRA
ECNEBİ ÜLKELERE
İKİ MİSLİDİR

İLÂN ŞARTLARI:
KAPAK İÇİ 320 T.L.
İÇ SAYFALAR
SANTİMİ 4 T. L.

FİATI 75 KURUŞ

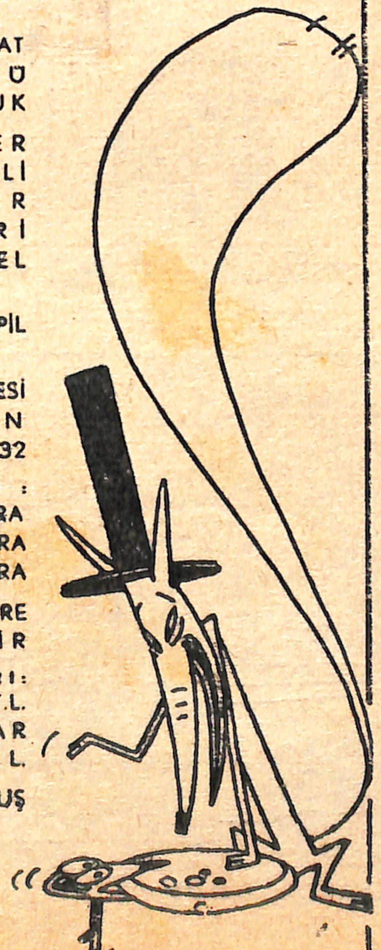

Nutuk Makinesi

Artık makine her alanda insanın yerini almağa başladı. Robot denilen bu makine - adamlar her ne yaparlarsa asıl insandan çok daha iyi yapıyorlar. Hani biz insanlar bir halt edince «Eh, n'ââpalım, benî beşer, bazan şaşar» deriz ya, bu robotlarda böyle şeyler yok. Yaptıkları işlerde kıl kadar şaşmıyorlar. Şimdi Amerika'da bir yeni makine - adam yapmışlar ki, insanın aklı durur, şarkı besteliyormuş. Evet, basbayağı şarkı besteliyormuş. Hem de saatte bin şarkı... Bu bestekâr makinenin adı «Düğmeli Berta.» Üzerinde bir sürü düğme var. Eski şarkıları dinleye dinleye bıktın mı hemen bu makineden Madmazel Bertaya gideceksin, artık cancağızın nasıl bir şarkı dinlemek istiyorsa, hemen o düğmeye basacaksın. Düğmeli Berta, gramofon plâğı gibi hep aynı şeyleri çalmıyor. Her sefer yeni bir şarkı besteliyor. Artık ne biçim şarkı istiyorsun? Âşık mısın? Kederli misin? Sevgilin mi kaçtı? Meteliksiz mi kaldın?

— Aman Madmazel Berta, bana kederli bir şarkı bestele!. diyeceksin. İstersen ayrılık şarkısı, intihar edeceksen cenaze marşı, evleneceksen düğün havası, artık ne istersen...

Memleketimizin en çok muhtaç olduğu makine, bence ne traktör, ne buzdolabı, ne otomobil, ne de çamaşır makinesi... Bize asıl lâzım olan işte böyle bir makine - adam. Yalnız şarkı söylemeyecek de, şarkı yerine nutuk söyleyecek. Yalnız iktidara değil, her partiye böyle bir nutuk makinesi lâzım. Çünkü artık bütün partilerimizin nutukları eskidi, dinleye dinleye hepsinden bıktık. On senedir hep aynı plâklar...

Eskiden Hâfız Burhan'ın gazel, yahut ninni plâkları vardı. Onlar şarkıya başlamadan önce «Odeon Rekor» der, sonra ver yansın ederlerdi. Şimdi de partilerimiz öyle. Meselâ iktidar partisi ise:

— Eski idare zamanında... diye başladı mı, artık gerisini biliyorsunuz.

İktidar değil, muhalefet partisi ise onların da iki üç plâğı var:

— İsbat hakkı... Biz iktidara geçince...

— Üniversite muhtariyeti... Biz iktidara gelince...

— Anayasa...

Radyodaki, mitinglerdeki, kongrelerdeki nutuklar, on senedir hep aynı. Gık dedik artık.

Dostumuz Amerika, sâhiden yardım etmek istiyorsa, en büyük yardımı, bize bir nutuk makinesi yapıp göndermesidir. Elektrik süpürgesi, çamaşır makinesi, traş makinesinden önce bir nutuk makinesi... Hiç olmazsa makinedir, nutuk verirken çam devirmez, gaf yapmaz, pot kırmaz. «Benî beşer, bazan şaşar» dedikleri insanlara mahsus böyle bir nutuk makinesi geldi mi, artık muvafık mısın, muhalif misin, bas istediğin düğmesine, dilediğin gibi ver veriştir.

— Haydi bay robot, söyle bize iç açıcı bir nutuk, şu muhaliflerin canına ot tıka! dersin, düğmesine bastın mı, nutuk makinesi başlar:

— Muhterem vatandaşlar!... Size rakamların şaşmaz diliyle konuşuyorum. Geçen seneye nazaran yüzde seksen artan falan filân...

Beğenmediniz mi? Başka düğmeye bas:

— Sayın vatandaşlar!.. Bu kuyruk meselesi memleketi batırdı...

Artık ne istiyorsan, nasıl istiyorsan o nutku çal, o nutku dinle...

Yalnız bir zorumuz var. Bizim havamızdan mı, suyumuzdan mı, her ne hikmetse bize gelen bütün makineler bozulur. İşte elektrikli tren, işte İtalya'dan artistlerle gelen televizyon.. Hiçbiri işlemedi. Bu nutuk makinesinin de işleyeceği şüpheli. Ya yedek parçası bulunmaz, ya yedek parçası bulunur, o zaman da kendisi bulunmaz. Ne yapar eder, onu da işlemez hâle getiririz. Herkesler teknik icat eder, biz de teknik ârıza icat ederiz. Yoksa işletebilsek, bizim en çok muhtaç olduğumuz şey bin düğmeli bir nutuk makinesidir. Nihayet olsa olsa, savcılar,

— Nutuk makinesinin falan filân numaralı düğmelerine basılmayacak!.. derler, olur biter.

Artık kendine güvenen o düğmelere de basar borazancıbaşı olur.

DOLMUŞ, SEVGİLİ OKUYUCULARININ KURBAN BAYRAMLARINI KUTLAR, SAADETLER DİLER.

Dizildiği ve basıldığı yer: ŞEHİR MATBAASI — Ankara Cad. 48/B - İstanbul. Telefon: 22 68 38

NELER YAZACAK?

Cesar Grimaldi adında Belçikalı bir yazar, İstanbula gelmiş. Türkiye hakkında bir kitap yazacakmış. Aman yazsın. Çünkü efendim, bizim yazarlar her nedense artık birşey yazmaz oldular. Falih Rıfkı, Ahmet Emin, Cihat Baban başyazı yazmıyorlar. Hüseyin Cahit de başyazı yerine hâtıralarını yazıyor. Nadir Nadi elini kâğıda kaleme sürmüyor. Doğan Nadi, Bediî Faik dersen, onlar da yazmıyorlar. Burhan Felek, günlük fıkra yerine masal anlatıyor.

E pekiy, biz memleketimizde neler olup bittiğini nereden öğreneceğiz? Kala kala bir Necip Fazıl'a kaldık. Onun yazılarını da okuduktan sonra, maazallah insanın şîrâzesi bozuluyor.

Bâri şu Belçikalı yazar, birşeyler yazsın da, biz de ne var, ne yok ondan öğrenelim. Hem bakalım, neler neler yazacak?. Öyle merak ediyorum ki...

Ama haberi veren gazete, Belçikalı yazarın kitabını Belçika'ya gidince yazacağını söylüyor. Belçika'ya gittikten sonra, babam da yazar. Marifet on uburada yazmak. Neden mi burada yazmak marifet? Aklınıza hemen kötü şey gelmesin, söyliyeyim. Tramvay, otobüs gürültüsü, satıcıların bağırtısı... Bu kadar patırdıda kitap yazılmaz da ondan...

UYKU

Brezilyalı bir milletvekili meşhur Kopa-Kabana «Copa Cabana» gece kulübünde arkadaşına:

— Brezilya geceleri büyük devlet oluyor, der.

Arkadaşı:

— Niçin geceleyin? diye sorunca Brezilyalı milletvekili:

— Çünkü geceleyin politikacılar uyuyorlar da ondan... cevabını verir.

ANLAŞILMAYAN YER

Piyes yazarı Sacha Guitry onyedi yaşında yazdığı ilk eserini bir tiyatro müdürüne verir. Müdür piyesi okuduktan sonra:

— Çok güzel bir eser, der, yalnız sersemlerin anlıyamıyacakları bazı yerleri çıkarmak lâzım gelecek.

Sacha Guitry:

— Peki, der, anlamadığınız yerleri çıkarın!

ESRARLI DOĞU

YAZISIZ Fikret Özelçi

SAADET

Japonlar mesut olmak için bir yol tutmuşlar. Buna «3. S. nazariyesi» diyorlarmış. «3. S.» yâni S harfiyle başlayan üç kelime: Smile: Gülmek, Silence: Susmak, Sleep: Uyumak. Gülen, susan, uyuyan mesut olurmuş.

Bizde de Bektaşilerin böyle üçlü saadet nazariyesi vardır: Eline, diline, beline hâkim ol!... Zamanımızda bunlardan yalnız bir tânesi mesut olmağa yetiyor: Diline hâkim ol, yâni, sus!...

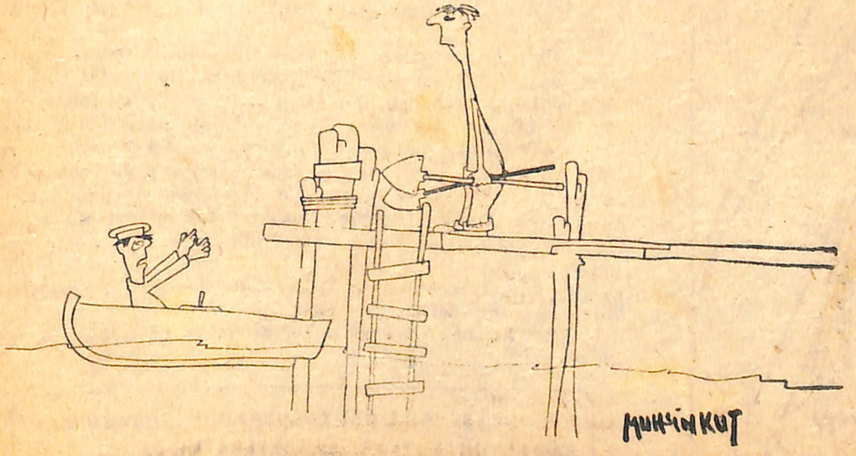

İSKELEDEKİ — NE BAĞIRIYORSUN, KÜREKLERİ GETİRDİM İŞTE!...

Muhsin Kut

Suat Yalaz

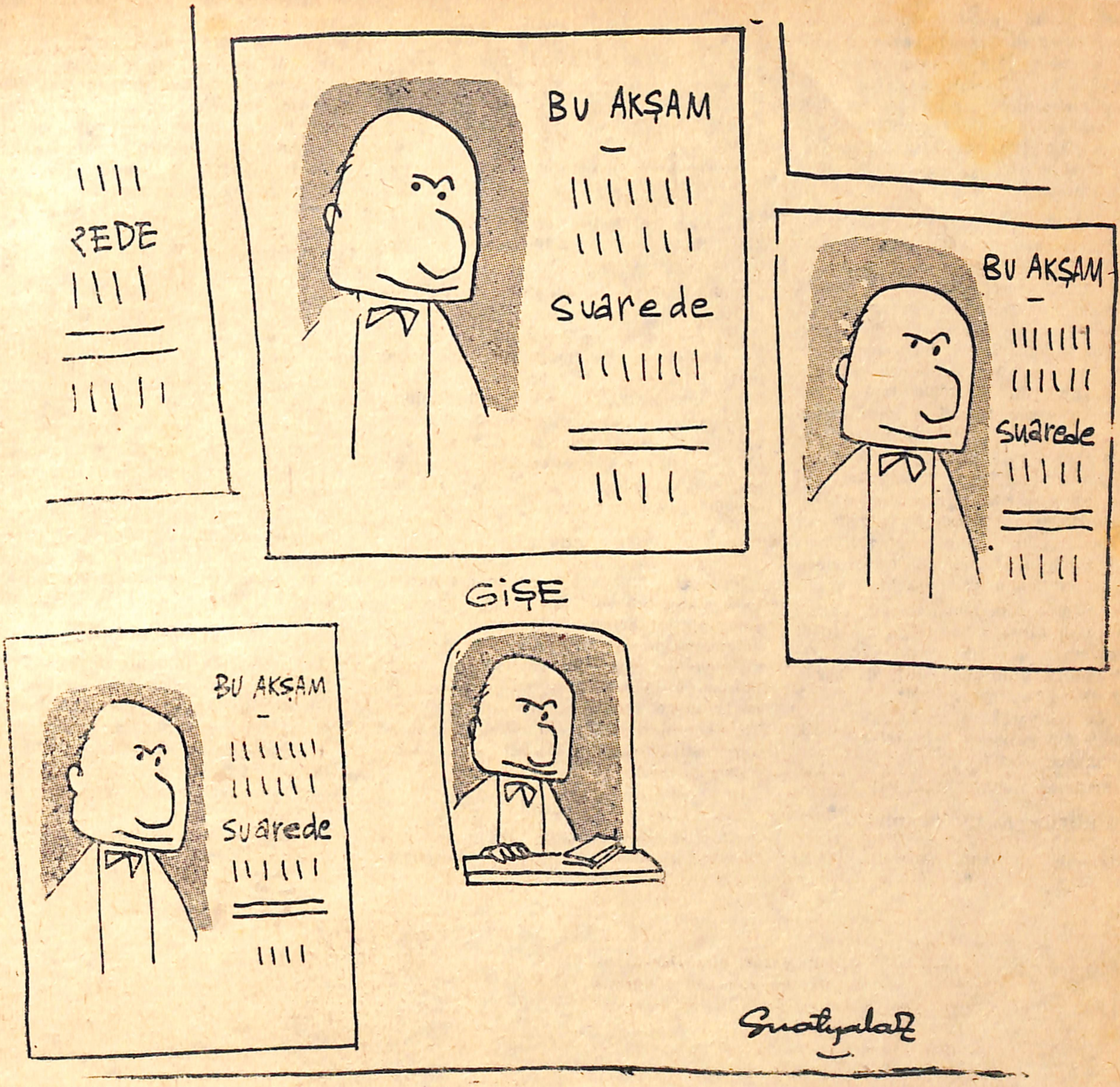

YAZISIZ

HAYVAN SESLERİ!

İrlanda'lı tiyatro yazarı Brendan Behan içkiye çok düşkünmüş. Yazarı, İngiliz televizyonunun bir programına çağırmışlar. O da iyice kafayı çekmiş, ondan sonra stüdyoya gitmiş. endisine televizyonda sorulan soruları hayvan sesleri çıkararak cevaplandırmış. Brendan Behan'ın hayvan sesleriyle verdiği cevapları hak çok sevmiş.

Bizim radyomuz da «Onbeş günde bir» programında «şeref misafiri» dediği bazı tanınmış yazarlara sorular sorar. O şeref misafirlerinden birisi İrlanda'lı tiyatro yazarını taklit etseydi, radyomuzdan şöyle bir konuşma dinleyecektik:

— Sayın dinleyiciler, şimdi size radyomuzun şeref misafiri şair, romancı ve gazeteci Hasan beyi takdim ediyoruz.

— Böööö!... Bööö!...

— Sayın Hasan Bey, zâtıâlinize müsaade ederseniz, dinleyicilerimiz adına bazı sualler soracağız. Bize en tatlı hâtıranızı anlatır mısınız lûtfen...

— Miyavvv... Mırrr... Mırrrnavv... Mırnavvv!...

— Demek ki üstâd, en büyük, en unutulmaz hâtıranız bir aşk macerası... Pekâlâ üstad, ilânı aşk ettiğiniz hanımla sonra ne yaptınız?

— Cif cif cifff cifiii... Cifiii... Şak şak şak şakiii...

— Ya... Demek ki ,nişanlandınız ve kuşlar gibi seviştiniz. Üstad, affedersiniz, hususî hayatınıza biraz fazlaca dalıyoruz, üzerinizde unutulmaz hâtıralar bırakan bu hanım sonra ne oldu?...

— Üü rü - üüü... Ü - ürü, üüüü... Ö - örü öööö...

— Demek ki sonra evlendiniz. Bâri mesut oldunuz mu?

— Hav - Hav... Hav hav, havvvv! Hırrr!... Hır!... Hav, hav!

— Çok güzeeeel... Mesut aile yuvanızda aile saadetini tattınız. Peki daha sonra üstad?

— Gıt gıt gıdaak... Kıdaaak!... Gıt gıt gıt gıdaaak!...

— Aman ne saadet! Demek sevgili eşiniz doğurdu, bir yavru sahibi oldunuz. Sosyal hayatta neler yaptınız?

— Lâk lâk... Lâka lâk, lâk... Lâk lâk...

— Demek ki artık şiir ve romanlarınızın on para etmediğini anlayınca siyasî hayata atıldınız. Siyasî hayatta en büyük başarınızı söyler misiniz?

— Gaaak!... Gaaaaaak!... Gak gak, gaaaak!...

— Nutuk çektiniz öyle mi? Çok güzel üstad...

— Böööö... Böğğ... Bööööğ!...

— Muhaliflerinize aslanlar gibi saldırdınız... Sizi yorduk üstâd. Son bir sual daha, hayatta ne olmak isterdiniz?

— Aaaa-i...... aaa-i... Âââà-i... îîîî - âââ... ââ - î...

— Dinleyicilerimiz adına çok teşekkür ederiz üstad.

BUKET REKORU

Memleketimizin medar-ı iftiharları «ses sanatkârı» denilen şarkıcı bayanlar arasında görülmemiş bir çekememezlik, kıskançlık, dedikodu vardır. Aralarında anlaşanlar, birleşenler, gruplaşanlar olur. Meselâ sahneye sen önce çıkmayacaksın, ben önce çıkacağım diye birbirlerini yerler. Kırasıya ve kıyasıya birbirleriyle lüks yarışına girerler.

Şimdiye kadar bu bayanlara sahnede şarkı söylerlerken bir çok çiçekler takdim edilirmiş ama, bunlar on buketi geçmezmiş. Ama geçen gün Küçük Çiftlik Parkındaki matinesinde bayan Muallâ Mukadder Atakan'a hayranları tam 21 buket birden sunmuşlar ki, bu yeni bir rekormuş. Eh, şimdi bundan sonra gazetelerimizi görürsünüz. Nasıl bu şarkıcı medar-ı iftiharlarımız birbiriyle idrar müsabakasına girecekler. Gönül Yazar tam yirmi beş buket aldı, Şükran Özer'e kırk buket hediye edildi. Ve iş kırk buket, elli buketle, yüz buketle bitmez, bir de bakarsınız şehirde yolunacak çiçek değil, ot bile kalmamış. Bu sefer medar-ı iftiharlarımıza çiçek bahçeleri, gül fidanlıkları, hattâ parklar hediye edilmeğe başlanır.

Hâlâ belediyemizin neden şarkılı gazino tarifelerini indirmeğe kalktığını bir türlü anlıyamıyorum. Siz istediğiniz kadar tarifeleri indirin. Dinleyiciler ille de kazıklanmak istiyorlar, zorla değil a... Kazık yemek de mi yasak? Her dinleyici eline bir buket alıp gazinoya öyle gelecek. Var mı bir diyeceğiniz?

Adı üstünde bunun: Alaturka!

KÜFÜR ANSİKLOPEDİSİ

İngiltere.'de bir polis müfettişi, İngiliz

Gelişi Güzel

dilinde en çok kullanılan küfürlerden iki bin tanesini toplamış, bir küfür ansiklopedisi yapmış.

İngiliz dili bir de zengindir derler. Topu topu iki bin tanecik küfürleri varmış! Tevekkeli değil, İngilizler çok az konuşurlar. Öyle ya, iki bin küfürle insan hal hatır bile soramaz. Peki ama, hadi hal hatır sormasınlar, hadi konuşmasınlar, bunu anladık. Ya Muhafazakâr Partiyle İşçi Partisi ne yapıyorlar? Alt tarafı iki bin kelime, bir tek siyasî tartışmada, bir tek nutukta biter. Peki, sonra? İki bin küfürle siyaset mi olur?

SÜT BORUSU

İsviçre'nin Valais bölgesinde mandıralar 1500 metre yükseklikte olduğu için sütçüler sütleri şehre döşeyecekleri boruyla getirmeğe karar vermişler. Bu iş bizde yıllardanberi yapılmaktadır. Bizim İstanbul sütçüleri sattıkları bütün sütleri boruyla şehre getirirler. Hem de bu boruları kendileri değil, sİtanbul Belediyesi döşemiştir. Terkos gölünden gelen su boruları...

EV İŞLERİ

Amerika'nın tanınmış Gallup adındaki anket müessesesi, Amerikan erkeklerinin ev işi yaptıklarını açıklamış. Amerika'da erkeklerin yüzde 62 si bütün ev işlerini yaparlarmış. Yüzde 60 ı yalnız temizlik işlerini yüzde 40 ı yemek yapar, yüzde otuz sekizi de bulaşık yıkarmış. Bizdeki erkekler, Amerikan erkeklerinden geri kalmazlar sanırım. Erkekler orta işi görür, yemek pişirir, bulaşık, çamaşır yıkar, bir de çocuk doğurmasını öğrenebilseler de kadınlara hiç iş kalmasa... Çok merak ediyorum, o zaman kadınlar ne yapacaklar? Bütün bir hayat dedikoduyla, kıl yolmak, kaş almak, boyanmakla geçer mi dersiniz?

C A M İ

Almanya'nın Wiesbaden şehri yakınlarında bir cami yapılacakmış. Gazetelerden birinde bu ültra- modern camiin maketini gördük. Ne kubbesi, ne minaresi var. Camiden çok tiyatro, opera, sergi, müze binasına benziyor, ama camie hiç mi hiç benzemiyor. Meğer bu camiin projesini Paul Schneider adında bir Alman mimarı yapmamış mı? Bu acaip, cami diye yapılacak binanın içinde, bütün dünya Müslümanlarının bildiği, cübbeli, sarıklı imam binadan daha acaip duracak. Acaba mimarı Paul olan camiin imamı Karl, müezzini Jan, kayyumu da Adolf mu olacak?

EL VE DUDAK

Eski Amerika Cumhur Başkanı Truman, yılmadan, usanmadan her gün sayısız el sıkıyormuş. Yorulmadan nasıl bu kadar el sıkabildiğini soranlara şöyle demiş:

— Gençliğimde süt sağmağa alışmıştım!

Bizde de her gün sayısız el etek öpenlere yorulmamalarının sebebini sorsak, belki de:

— Gençliğimde postahanede pul yapıştırırdım, diyeceklerdir.

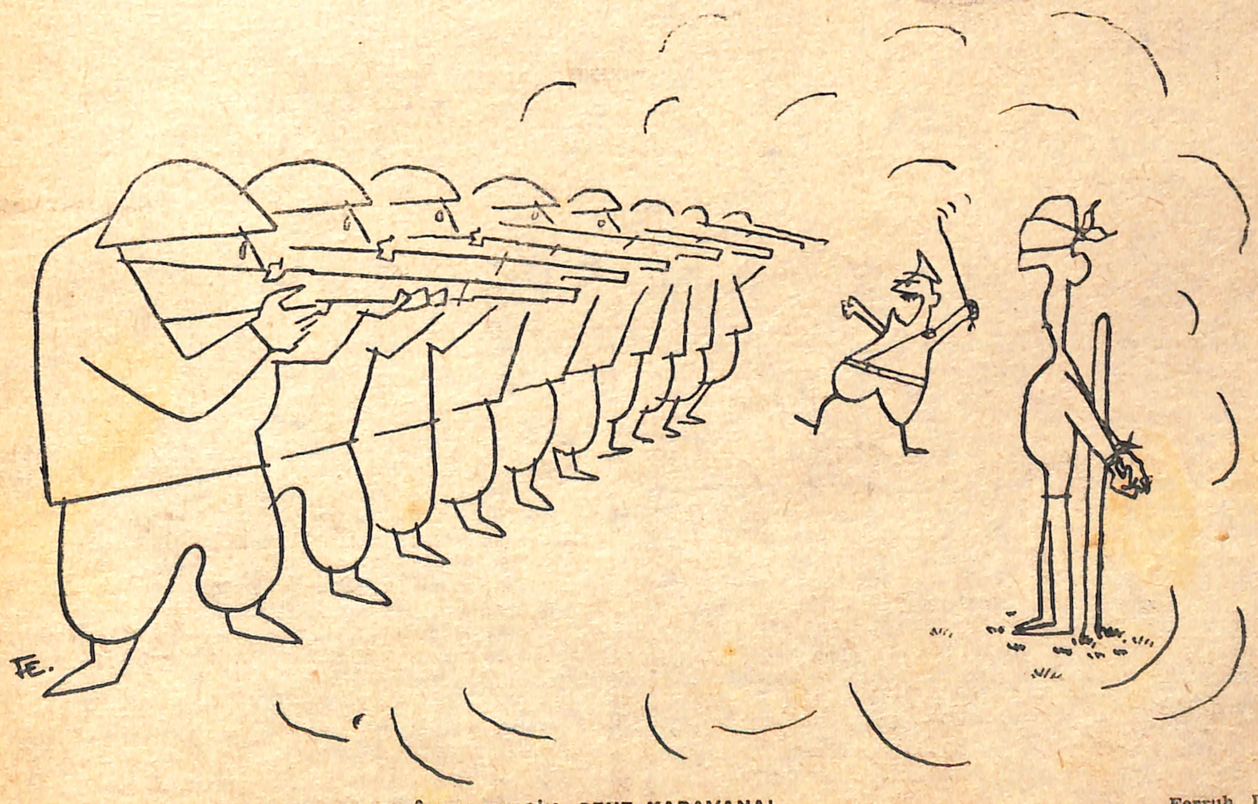

— HAY! ALLAH BELÂNIZI VERSİN, GENE KARAVANA!..

Ferruh Doğan

DAVETİYE

Bir dâvetiye aldım. Düğün için değil, nişan için değil... Daha hayırlı bir iş için: Sulh teşebbüsüne çağırılıyorum.

Barışı, prensip edinmiş bir koca için iç açıcı, huzur verici bir dâvetiye doğrusu.

Sulh teşebbüsünde bulunan bayanın dâvetiyesini beraber okuyalım:

«Yüksek mahkemenizce sulh teşebbüsümüzün yapılarak akametine dair vesika verilmesini...»

Bu dilekçeden sonra üçler toplantısının, beşler konferansının mânasını insan daha kolay anlıyor:

Barışmak için değil, akim bırakmak için sulh teşebbüsü...

STEPNE

Turhan Selçuk

YAZISIZ

Orhan Ener

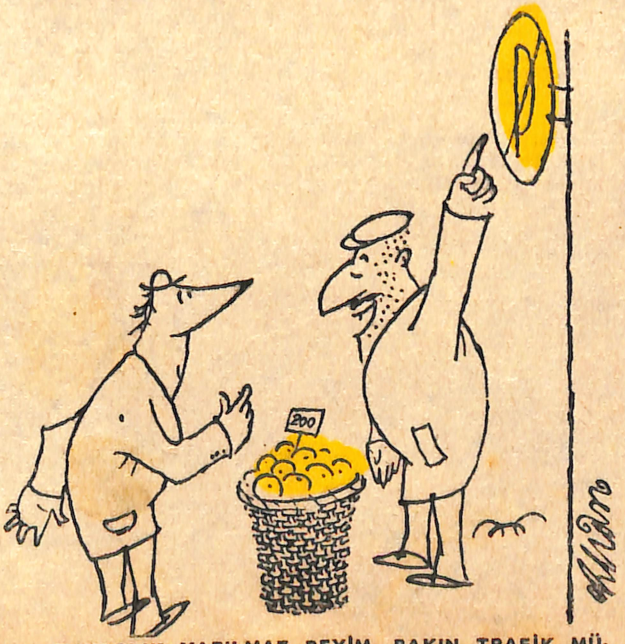

— PAZARLIK YAPILMAZ BEYİM, BAKIN TRAFİK MÜDÜRLÜĞÜNÜN EMRİ VAR!

Sinan Bıçakçıoğlu

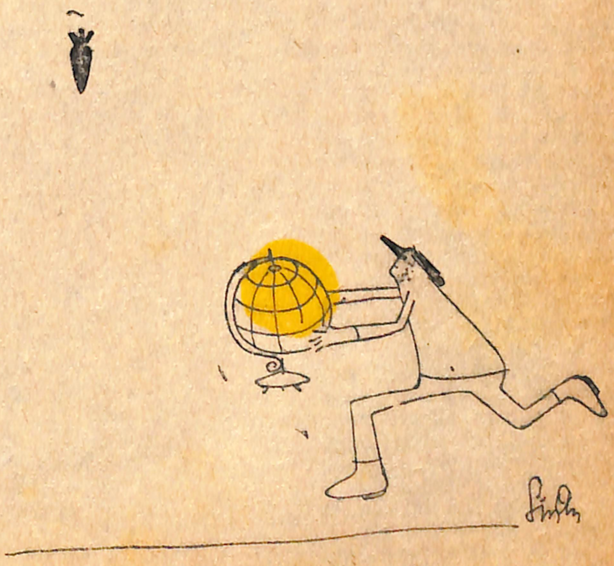

YAZISIZ

ERSKİNE CALDWELL'DEN

Başkan Adayı Seyahati

ÇEVİREN : ALPLÂÇİN

Başkan adayının özel treni saat dokuzda bekleniyordu. Tren uzak batının en zavallı şartlariyle seyahat ettiği halde, General bu durumu göz önünde tutup seyahatına tarifedeki zamandan üç saat önce başladığı için, (Ciudod Tamaulipas) a ancak iki saat rötarla onbirde ulaşabildi.

Üç hafta önce bir başka aday seyahatinin hangi şartlar altında geçeceğini nazarı itibara almamış, bu yüzden de Montrey'den tam tarifeye göre hareket etmek gibi politik hayatına da tesir eden bir hata işlemişti. Böylelikle şehrimize beş saat gecikmiş olarak girdiğinde, her kes evine yemeğe ve istirahate gittiği için emeği boşa çıkmıştı. Bando mensubini de bu durumu mızıkçılık edip kaytarmak için fırsat bilmişti. Bu sabah da bütün şehir o tecrübenin verdiği gevşeklik içindeydi. Güneşin doğuşundan beri herkes ayaktaydı. Üç ki - şi, bir takım ayakkabı boyacıları ve piyango bileti satıcılarıyla boğa güreşi sahasının gerisindeki tozlu meydanda aşağı yukarı dolaşıyorlardı.

Generali ve maiyeti erkânını taşıyan tren ansızın puflıyarak istasyona girdi. Millet hazırlıksız yakalanmıştı.

Özel tren ağır ağır soluyarak platformda durduğu zaman oracıkta mevcut kimsecikler sadede ayakkabı boyacıları, şerbet ve piyango bileti satıcılarıydı. İşin aslına bakacak olursanız, özel bir karşılama falan için gel miş değillerdi. Burada bulunmak onların işiydi. Özel karşılama komitesi iki blok ötedeki kantindeydi. Generali nutuk vereceği boğa güreşi sahasına götürecek olan limuzinin şoförüyse caddenin karşısındaki bir lokantada kuru fasulye yiyordu.

General (S) seri numaralı piyango bileti satıcıları tarafından karşılanıp doğru otomobiline götürüldü. Birkaç kişi kornayı üç kere keskin keskin çaldı.

Şoför, ağzı kaynar fasulyelerle dolu caddeye fırladığında bazı kimselerin kendisine şaka yaptıklarını sanıyordu. Ama Generali tanıyınca, fasulyeleri olduğu gibi yutup onu selâmladı. Ve direksiyona geçti.

Generalin teşrifi haberi şehri bir silindir gibi çiğneyip yayıldı. Mağaza sahipleri dükkânlarının çelik kepenklerini aşağıya çektiler. Kalabalık, kıvamlı bir reçel gibi caddeye döküldü.

General, boğa güreşi sahasına vardığı zaman yedi sekiz bin kişi yerini almıştı bile. Tam kitlenin şamatası dinmek üzereyken yetişen iki bandonun yaygarası etrafı sardı.

Neden sonra biraz olsun gürültü hafiflediğinde General mikrofonun başına geçip, halka hitap etmeğe başladı. Daha ancak birkaç kelime söylemişti ki, kalabalığın avazeleriyle nutku yarıda kaldı. Yanıbaşımızdaki piyango bileti satıcısına: «General ne dedi?» diye sorduk.

General burada olduğu için kendisini çok bahtiyar sayıyor. Çünkü bütün Meksikoda gördüğü en güzel kızlar ve en kuvvetli erkekler buradaymış...» diye cevap verdi.

Biraz daha geçince General birkaç lâf daha edebildi. Henüz tam bir cümle, bir de yarım cümle söyleyebilmişti ki, gene sesler ayyuka çıktı.

«Viva el General»

«Viva Mexico»

«Viva!»

Sanki gök gürlüyordu. Tekrar Generalin ne dediğini sorduk.

«General, böyle zengin ve mümbit bir toprağa geldiği için de saadet duyduğunu söylüyor» dediler. General kaldığı yerden söze başlamak üzereyken iki bando daha çıkageldi. Bildikleri bütün marşları çalıyorlardı. Derken sahanın yan kapıları açılıp orta yere at sırtında düzinelerle adam çıktı. Hepsi de bayraklar taşıyorlardı. Ama müziğe uymadıkları için alâkayı kaybettiler. Bu sefer sözü aldığında General tam olarak iki cümleyi bitirebilmişti. Ne çare ki, ardından uğultu boy gösterdi. General geriye doğru çekilmiş yüzünü siliyordu.

«Bu sefer ne söyledi?»

«General diyor ki, yer yüzünde biraz olsun şansı olan kimseler, bu şehri görmelidir. Dün yada herkesin burayı görmesini arzu ediyor.» Bir parça ses seda kesilince General telâşla mikrofona sarıldı. Ama daha tek ses çıkaramadan bando başlamıştı. Fırsat bulur bulmaz birkaç lâf etti.

«Viva el General»

«Viva Mexico»

«Viva!»

«Yahu General ne dedi de, halkın bu kadar hoşuna gitti?»

«General bugün hava çok güzel dedi.»

Yukarıya, soluk mavi gökyüzüne, etrafa boş sarı çöle baktık. Herşeye rağmen gökyüzü bulutsuzdu. Güneş dost bir tebessüm gibi sıcaktı. Meksikoda gördüğümüz en güzel gündü bu... Böyle bir güne dikkatimizi çeken kimse elbette memleketinin bundan sonraki başkanı olmağa lâyıktı, olacaktı da...

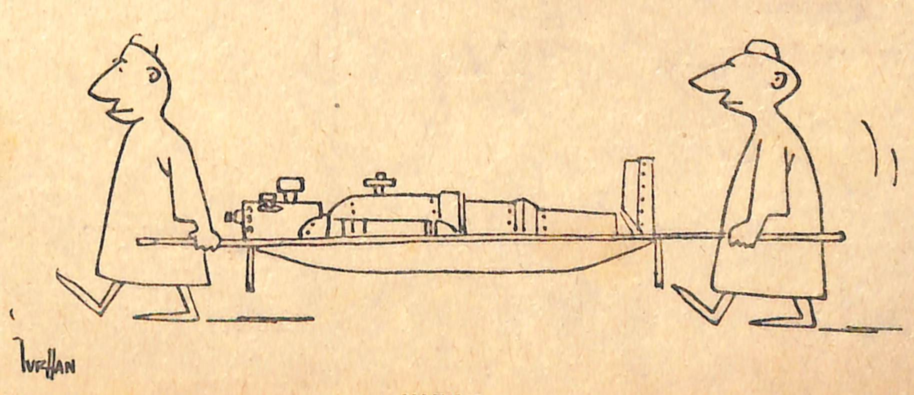

YAZISIZ

Turhan Selçuk

Evde Kalmış Kızlar Kongresi

Her yıl 27 temmuzda bir memlekette milletlerarası evde kalmış kızlar kongresi yapılmasına karar verildi. Bu yıl ilk kongre Cenevre'de yapılacak. İngiliz Heyeti, bir evde kalmış kızlar panayırı açılmasını, burada evlenme alış verişi yapılmasını teklif etti.

Bayan Müberra Besili'nin kongreye tebliği,

— Muhterem arkadaşlar! Eşimi mesut edecek her bir çeşit evsaflara son derecelerde mâlik olduğum halde bir türlü kısmetim çıkmadı. Halbûse ki çok hassasiyetli ince bir kız olduğumdan başka, ayriyeten de bütün edebiyat eserlerini okuduğum gibi, üstelik dansa, müziğe karşı da içimde sonsuz bir heves beslemekte olduğumdan hem alaturkayı hem de alafrangayı severim. (Elinde okuduğu kâğıda bakarak) Affedersiniz, bir şey unutmuşum, arkadaşlarım çok güzel olduğumu söylerler. Boyum 1,47 olup kilom da 73 kilo 300 gramdır. Balık etinde gayetle münasip bir vücudum vardır. Saçlarım çok iyi ondile tuttuğundan iri dalgalı ve cinalarım da vardır. Teklifim çok acele ve gayetle ciddi olduğundan eğer müstakbel eşim arzu ederse, saçlarımı sarıya boyatabileceğim gibi, at kuyruğu yapmaktan da hiç bir zaman çekinmem. Göğsüm, sütyen takınca 99 dur, eğer sütyensiz olursa belim 84 dür. Ailem çok taassup ve gayetlen asildir. Onun için müstakbel eşimle de her şeyden önce asalet aramak mecburiyetinde olduğumu bilâkis bildiririm. Şiir yazdıktan başka sporu da çok severim.

Küçüklüğümden beri mahallede kaydırak ve sek sek oynadığımdandır ki her bir çeşit sporu yapmakta asla güçlük çekmem. En çok sevdiğim spor yürüyüştür. Tramvaylarnan otoboslarda seyahat etmek aile terbiyemle münasip olmadığı gibi, dolmuşlardan çok korkarım. Çünkü insan bizim memleketin dolmuşlarında çok mahcup oluyor. Beni bundan on sene kadar önce bir dolmuş şoferi kaçırmıştı. Aman insan ne kadar helecan çekiyor. Öööle bir bağırdım, ööle bir bağırdım ki, ama sesimi çok yükseltmedim ki başkaları duyup ta bizi çevirmesinler diye. Zavallı şoföre de yazık değil mi? İnsanlık hâli. Gaayet te bir karakterli çocuktu. Maaşallah kapı kanadı gibi iri yarı bir delikanlı idi. Ben olunca böyle karakteri sağlam bir erkek olsun diyorum. Şoför önden hazır demesin diye şarkı söyler gibi ancak o duyacak kadar biraz bağırdım mağırdım. Derken Büyükdere asfaltına bir daldık. Kuş gibi uçuyoruz. Şoför arabayı durdurdu. Beni kucağına aldığı gibi, ormana daldık. Kalbim pır pır ediyordu. Eh n'aapalım? İnsanın kısmeti çıktı mı tepmek olur mu? Ben mühendis istiyordum ama, şoför moför insan kısmetine razı gelmeli. İnsan umduğunu yemez, bulduğunu yer, derler. Şoför bana baktı, birden ciddileşti,

— Kusura bakma abla, dedi, seni galiba yanlış yere getirdim. Nereye gidecektin sen?

— Aaa... ne kusuruymuş ayol, dedim, Aksaray'a gidecektim ama, gitmeyiversem kıyamet kopmaz ya... Gitmeyiveririm.

Şoför tekrardan,

— Hadi ben seni gine Aksaray'a babanın evine bırakayım, dedi.

Bir mahzun oldum,

— Ayol, buraya kadar gelmişken... dedim.

Şöfer,

— Vallâ abla, sana bir şey söyliyim mi, dedi, sen benim tipim değilsin.

— Ayol insan arabaya girince bakmaz mı? dedim.

— Arka plândan baktığımdan farkına varamadım, dedi. Hani kusura bakma.

N'aapalım, zornan güzellik olmaz ya. Şöfer,

ASRİ ROBENSON

— Boş dönmeyelim abla, dedi, buraya kadar gelmişken bâri bir iş yapalım. Şu üstünde ne varsa çıkar.

Ben merhametli bir erkek sanmıştım, meğer o benim küpelerimi, paramı, bilezimiği, saatimi alacakmış. Ne var ne yok aldı.

— Hadi eyvallah ben gidiyorum, dedi, elbet bir insan evlâdı gelir seni burdan kurtarır.

Çekti, gitti. Bekledim, bekledim, kimse gelmedi. Gelenler de tipimiz uyuşmadı. Yürüye yürüye Şişli'ye geldim. Vallâhi şikâyet bile etmedim. O tatlı heyecana değer.

İşte o gün bu gün taksiye, dolmuşa binmem.

Biraz da müstakbel eşimde aradığım evsafı anlatayım. Cıgaradan başka içkisi olmasın, kumara düşkün olmasın. Avukatlar, mühendisler, doktorlar tercih edilir. Kültürlü olması şarttır. Ben dansı, müziği sevdiğimden o da alaturka ve alafrangadan az çok anlamalıdır. Ben çok kanaatkâr bir kız olduğumdan ayda iki bin lira kadar kazancı olsun, razıyım, yeter, ben idare ederim. Yeter ki gözü dışarda olmasın. Bir erkeği memnun edecek her bir şeye hamdolsun sahip bulunmaktayım. Yalnız çocuğum olmuyor. Her bir şeyi başından söylemeli ki, sonunda tatsızlık çıkmasın. Çok kısmetim çıktı, çocuğum olmuyor diye almadılar.

Müstakbel eşim uzun boylu, geniş omuzlu, yeşil gözlü, ne yirmiden küçük, ne otuzdan büyük olmalı. Teklifim çok ciddi olduğu gibi, artık beklemeğe tahammülüm kalmadığından aynı zamanda çok aceledir.

Arkadaşlar! Muhterem kongremize başarılar diler, hepimize kısmet açıklığı, hayırlı kısmetler dilerim. Ben sözümü şimdilik bitirdiğimden lâfı arkadaşımız Gülten'e bırakıyorum.

Kız Gülten, gel biraz da sen içini dök!

♣

Haftaya Bayan Gülten'in, Milletler arası evlenmemiş kızlar Kongresi yaptığı tebliği okuyacaksınız.

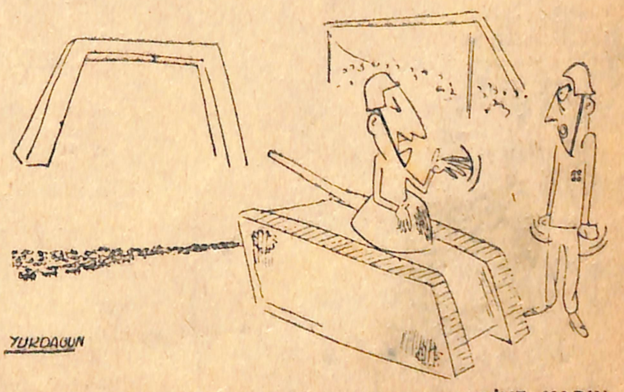

— YOK BE! RESMİ GEÇİT BOZULMASIN. DİYE KARINCALARI MI ÇİĞNEYELİM YANİ!

Yurdagün

Ferruh Doğan

— CENAZEME ÇİÇEK İSTEMEM

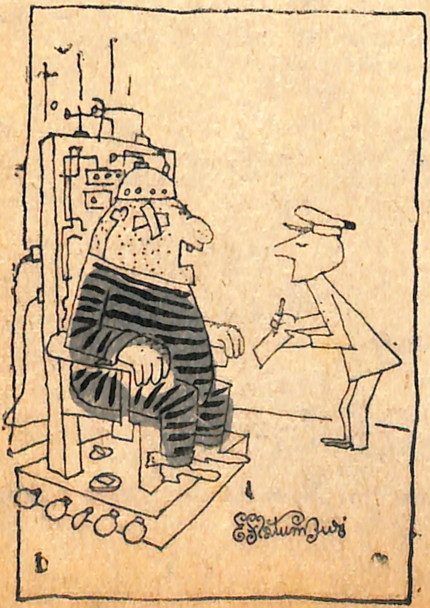

— IZGARA KÖFTE, PİYAZ, AZ EKMEK!

Son Arzu

Suat Yalaz'ın yukarıdaki karikatürünü gören Eflâtun Nuri soldaki ikinci baskıyı hazırlamıştır. Aynı çizgilerden doğan tedai ile birbirine benzer fakat gene de ayrı iki espri!...

Dolmuş'cular espri farkını Suat Yalaz'ın karikatürü çizerken tok, Eflâtun'un da aç olmasına hamlediyorlar.

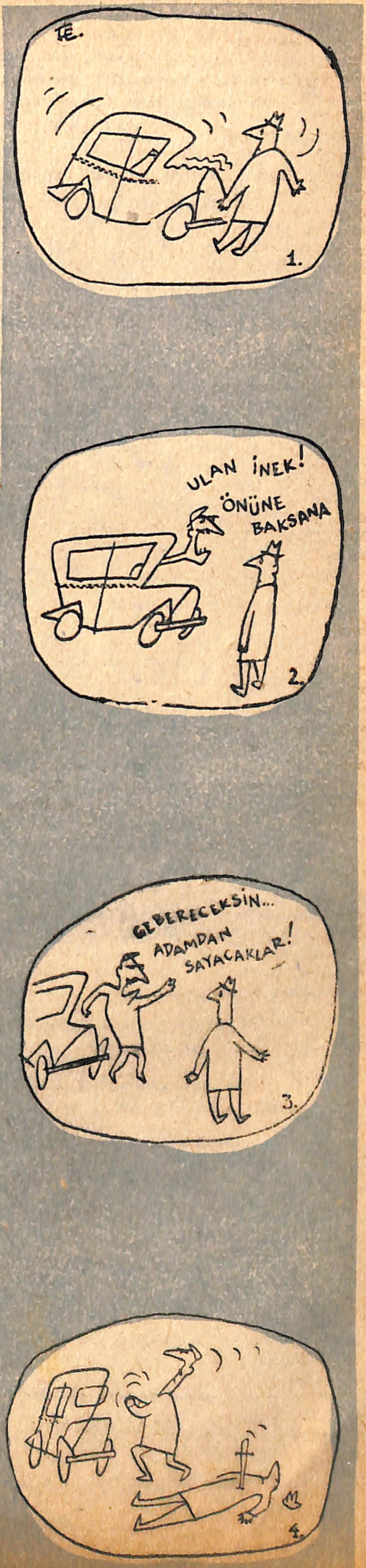

Muhabbet Tellâllarının SAÇLARI KESİLECEK

Karar verilmiş, muhabbet tellâlları sadece «Caddeyi işgalden beş lirayla kurtulamıyacaklar artık... Saçları da dibinden gidecek!...

Durumu incelemek, cezanın yankılarını «mahallinde» incelemek için doğru Beyoğluna çıktım. Kenar kahvelerden birinde Kel Murada rastladım. Sakat ayağını sandalyeye uzatmıştı. Beni görünce; «Pansiyon mu istiyorsun?» dedi.

«Hayır!» dedim: «Okudun mu?»

«Neyi?»

«Gazeteleri...»

«Bugünlerde gazete falan okuduğum yok... Neme lâzım...»

«Ben sana haber vereyim, yeni cezalar var!...

«Bana ne!...»

«Bana ne olur mu? Ucu sana dokunuyor.»

«Nasıl dokunuyor, anlamadım. Ben karaborsacı mıyım? Millî Korunma kanunundan bana ne!...

«Canım muhabbet tellâllarını...»

«Affetmişsin onu sen! Beni muhabbet tellâlı diye kim söyledi sana?... Ben simsarım, komisyoncu... Açıkçası ev tellâlıyım. Ama, kiraya verdiğim pansiyonda işe yarar bir madam varsa bundan bana ne?!»

«Canım, telâşlanma! Sana muhabbet tellâlı diyen yok...»

«Peki, ya ne demek istiyorsun?»

«Muhabbet tellâllarının başı usturayla kazınacak...»

«Bana ne, kazınırsa!»

«Amma kalın kafalı imişsin.»

«Kalın kafalılığı kabul etmem. Ne kafalı olduğum meydanda.»

«Peki kel kafalısın... Kabak kafalısın diyorum.»

«Diyebilirsin... Adıyla sanıyla bana Kel Murat derler...»

«Muhabbet tellâllarının kafası usturayla kazınırsa...»

«Evet.»

«Sen de Kel Murat olursun...»

«Dur, anlamağa başlıyorum... Evet, haklısın... Çok fena...»

Kel Muradı bir düşüncedir almıştı: Ona veda ederken:

«Hiç üzülme dedim. Bundan sonra peruka takarsın!»

Taksime doğru soldaki basık kahveye girdim. Gençlik yıllarımdan tanıdığım Hüsamettin beni görünce:

«Ne o?» dedi. «Kırkından sonra yeniden mi başladın?»

«Yeniden başladım ama o işe değil, röportaja. Malûm ya Basın Kanunu... Bundan sonra hep böyle röportaj...»

«Ne röportajı bu?»

«Sizin işe dair.»

«Şu saç kızartma işi mi?»

«Evet... Ne dersin?»

«Çok yerinde bir karar. Bana göre hava hoş. Bizim genç arkadaşlar düşünsün. Zaten saçlarım son günlerde dökülüyordu. Önümüz yaz!»

«Peki, kışın ne olacak?»

«Şapka giyeriz canım.»

«Kahvede de şapkayla oturacak değilsin ya?!»

«Tanımıyan mı var ki kahvede...»

Kahveciye seslendi:

«Söyle be İbrahim, ben kimim?»

Garson, bir ona baktı, bir bana, birşey söyleyemedi:

«Söyle be, çekinme yabancı değil...»

Garson yılıştı:

«Biraz kibarcasını mı söyleyim, yoksa...»

«Orta karar olsun!»

«Efendim, zatıâliniz Lokomotif Hüsamettinsiniz...»

Hüsamettin bana dönerek:

«Gördün ya beyim» dedi. «Biz nasıl olsa damgalı insanlarız. Saçımız ha kesilmiş, ha kesilmemiş. Sizin gibilerden tut, en yukardakilere kadar tanırlar.»

«Tanımıyanlar yok mu?»

«Var, olmaz olur mu? Bundan sonra onlar da saçlarımızdan öğrenirler. Bize reklâm olur.

Geçerken berbere de uğradım. Onun da fikrini sormak lâzımdı:

«Efendim» dedi. «Ustura biraz fazla... Sıfır numara makine nesine yetmez bu keratalarm. Piyasada ustura mı var?

«Canım» dedim. «Günde bir iki baş kazıyacaksın da... Bundan ne çıkar?!»

«Hele işler başlasın da gör!»

Madam Marika'ya da uğradım:

«Ne dersin bu işe?» dedim.

«Ne diyeceğim, çok iyi oldu. Biz de tanıyalım adamlarımızı. Tıraş parasını bizden kesmesinler de...»

Caddeye çıktığım zaman tanınmış bir gazeteci ile yine aynı derecede tanınmış bir şair gördüm. Kol kola girmiş gidiyorlardı. Her ikisi de şapkalarını enselerine, kadar çekmişlerdi.

ÇAMURLUK

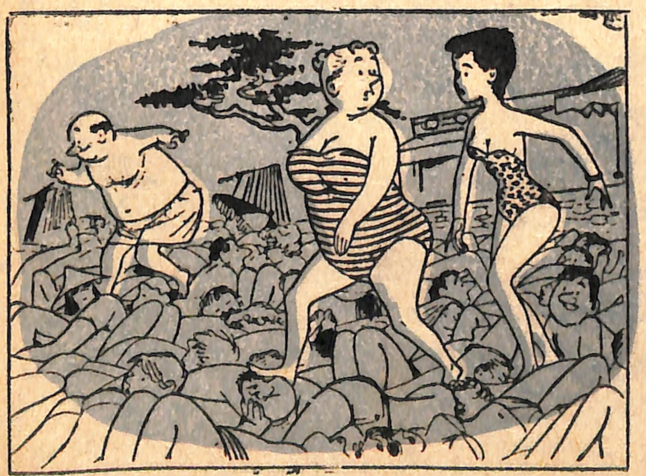

— HALBUKİ PLAJ ÇOK KALABALIK DEMİŞLERDİ. BEN HİÇ KİMSE GÖRMÜYORUM!..

«Jean Bellus»

HALİMİZ

Amerikada çıkan «Post Herald» gazetesinin sahibi gelmiş. Memleketimizde incelemeler yapan Amerikalı gazeteci «Türkiye dünyanın en enteresan memleketi haline geldi!» demiş. Bakın şimdi şu lâfa... Yâni bu lâfın bir yeri, bir gereği var mı? Türkiye dünyanın en enteresan memleketi haline gelmiş!... Sanki biz ne hale geldiğimizi, günden güne ne kadar enteresan olduğumuzu bilmiyor muyuz? Şimdi bunu söylemenin mânası var mıydı? Hiç olmazsa arkamızdan söylesin. İnsan yüzüne karşı methedilince, nasıl da utanıyor, mahcup oluyor canım...

Oğuz Aral

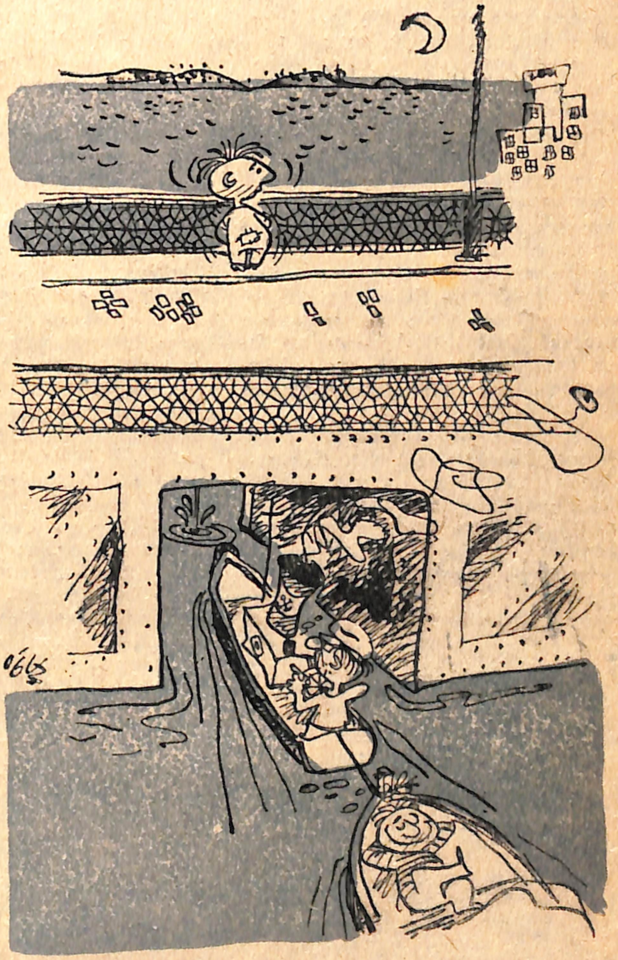

YAZISIZ

Size Bir şey anlatacağım:

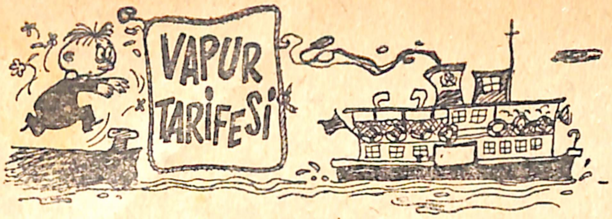

Vapur tarifesine nasıl bakılacağını bilmem bilir misiniz? Meselâ ben bu acayip şeyden hiç çakmam. Benim bu husustaki cahilliğim tam bana 5000 liraya mal oldu. Anlatayım mı? Peki dinleyin.

Efendim, ben sünnet olmuş, ilk mektebi bitirmiş askerliğimi yapmış bir adam olmam hasebiyle anneme ille beni evlendir, diye tutturmuştum. Annem eşe dosta nikâh şekeri yedirmeyi bu kadar ısrarla istemem üzerine kendi kafasına benim de boyuma uygun bir kız aramıya başlamaz mı? Ben sinemada bir kızın yanına oturup, «Afedersiniz, filim başlıyalı çok oldu mu?» diye soracak kadar cesaret sahibi bir adam olmadığım için işi anneme bırakmıştım. Annem iki ay zarfında 185 bin 12 kadar kıza bakmış. fakat bir tanesini de beğenmemişti. Halbuki ben hepsini verseler alırdım. Neyse bir gün Kireçburnundaki bir ahbaptan orada tam bana uygun, yani (1:50) boyunda bir kız olduğu haberi geldi. Annem bize misafir geleceği için bana «Bunu da sen git gör» dedi.

Pazar günü lâcivert elbiselerimi, ipekli gömleğimi, Remziye yaptırdığım gıcırtılı ayakkabılarımı giyip yola çıktım. İskeleye geldiğim zaman saat tam 9.20 geçiyordu. İskelede bir iki tur atıp kendimi gösterdiöten sonra gişeden bileti aldım. Buraya kadar herşey iyi gitti. Ama bundan sonrası tatsızlaştı. Size daha evvel tarifeye bakmasını bilmediğimi söylemiştim, herhalde. Öyle olduğu halde bana Fransızca bir mecmua hissini veren tarifenin civarında dolaşmaya başladım. Maksadım bu nesneden çakan bir adamı bulmaktı. Neyse biraz sonra benim yaşımda bir ademoğlu tarifeye parmağını koyup, birşeyler aramaya başlayınca yanına yaklaştım ve sesime munis bir ifade verip oğlana sordum:

— Afedersiniz, dedim. Acaba Kireçburnuna kaçta vapur var?

Herif beni şöyle süzdükten sonra izahat vermekte bir mahzur görmediğini belli eden bir sesle:

— Şimdi gelecek vapura binersiniz. Kandillide aktarma yaparsınız. Oradan Çubuklu'da bir daha aktarma yaptıktan sonra bindiğiniz vapur sizi Kireçburnu'na götürür.

Herif bunu söyledikten sonra çekip gitti. Ben de vapur gelinceye kadar bir sigara yakmayı münasip görerek bu hareketi tatbik ettim. Neyse beş dakika sonra vapura bindim. Kâh karşımda oturan kızı, kâh yalılarda balık tutanları seyrederek Kandilli'ye geldim. Orada herifin talimatına uyarak indim. İşleri yolunda gidiyordu. Fakat iskelede pek kalabalıktan eser yoktu. Biraz sonra ufak bir vapur iskeleye yanaştı. Tabiî hemen atladım. Vapur Anadoluhisarına uğradıktan sonra karşı tarafa dümeni kırdı. Bebek'te vapurda kimse kalmadı. Benim hâlâ oturduğumu gören biletçi:

— Haydi bayım, buraya kadar, vapur buradan köprüye dönecek, inin, demez mi? Peki ama ben... Tabiî indik. Üstelik bizim bileti de aldılar. Bebek iskelesinde moralim bir hayli sarsılmış bir şekilde kaldım. Ulan herif beni boğuntuya getirmişti. Bu sefer tarifeye namuslu bakan bir adam kollamaya başladım. Biraz sonra yaşlıca bir zat tarifeye yaklaşınca rahatladım. Ne de olsa en aşağı 30-40 senedir tarifeye baktığı her halinden belli oluyordu. Kendisine derdimi açtığım zaman hemen alâkadar olarak bana yolu gösterdi. Onun târifine göre yarım saat sonra gelecek vapura binip Paşabahçe'de aktarma yaparsam Kireçburnu'na sâlimen saat 13.40 ta vâsıl olacaktım. İçimden «İşte tarifeye bakmak böyle olur» dedim ve biletimi aldım. Vapur gelinceye kadar denize düşmüş bir kovayı çıkarmaya çalışan bir adamı seyrederek oyalandım. Kırk dakika sonra Paşabahçe'den aktarmayı yaparak gelen vapura bindim. O da beni Kireçburnu'na getireceği yerde Yenimahalle'ye bırakıp gitti. Artık adamakıllı bozulmuştum. Saat tam 14 te işte bu vaziyette Yenimahalle'den uzakta görünen Kireçburnu'na hasretle bakıyordum. Beni getiren vapura binerek bu sevdadan vazgeçmeye ve eve dönmeye karar verdim. Vapur sıra ile Sarıyer, Büyükdere'ye uğradıktan sonra yola koyuldu. Ben vapurun Kireçburnu'na uğramayacağına emin olduğum için hiç aldırmıyordum. Aman Yârabbi! Vapur Kireçburnu'na uğramaz mı? Hayretler içinde Kireçburnu'na çıktım. Beni dâvet eden ahbabların evine vardığım zaman saat tam 15.20 idi. Fakat evde kimseyi bulamadım. Komşu kadın beni saat 14 e kadar bekledikten sonra gezmeye gittiklerini söyledi.

Şimdi siz «Peki ama bu işte 50.000 lira kaybedecek ne var?» diyeceksiniz. Ne var olur mu? Eğer o kızı başkası almamış, ben de vapur tarifesinin azizliğine uğramamış olsaydım, kızla evlenip 50.000 liralık bir ev sahibi olacaktım.

S. S.

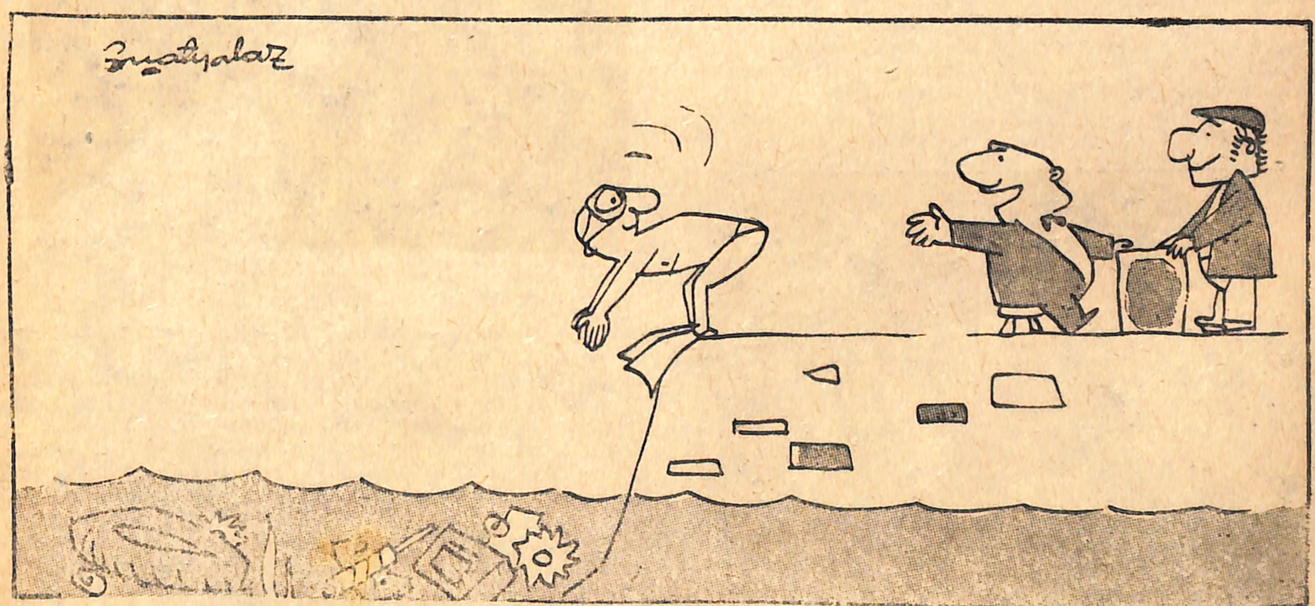

Denize atılmış yedek parçalar bulundu (Gazeteler)

— ÇIKAR OĞLUM BİR ŞANZIMAN DİŞLİSİ!.

Suat Yalaz

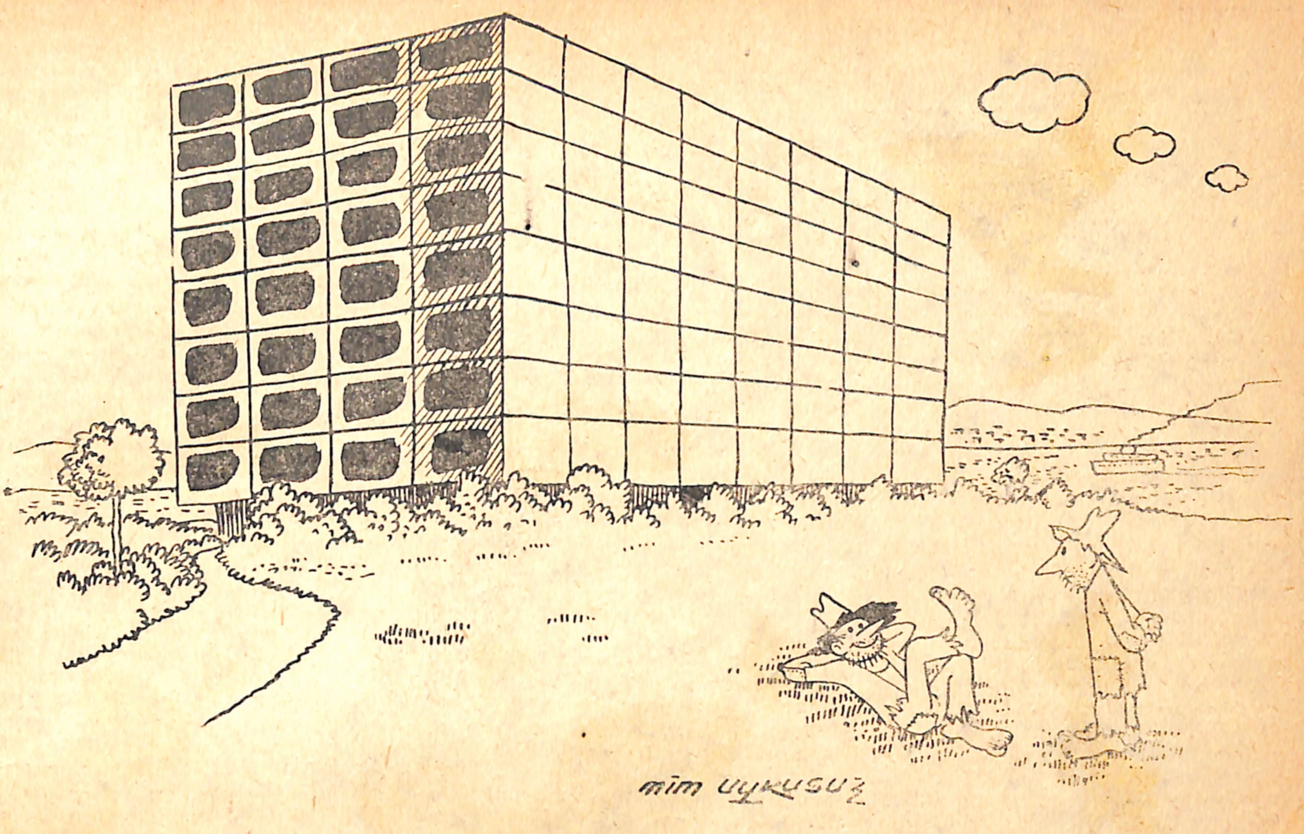

— AZİZİM İŞTE BÖYLE, BİRKAÇ GÜN HİLTONDA İSTİRAHATE KARAR VERDİM!

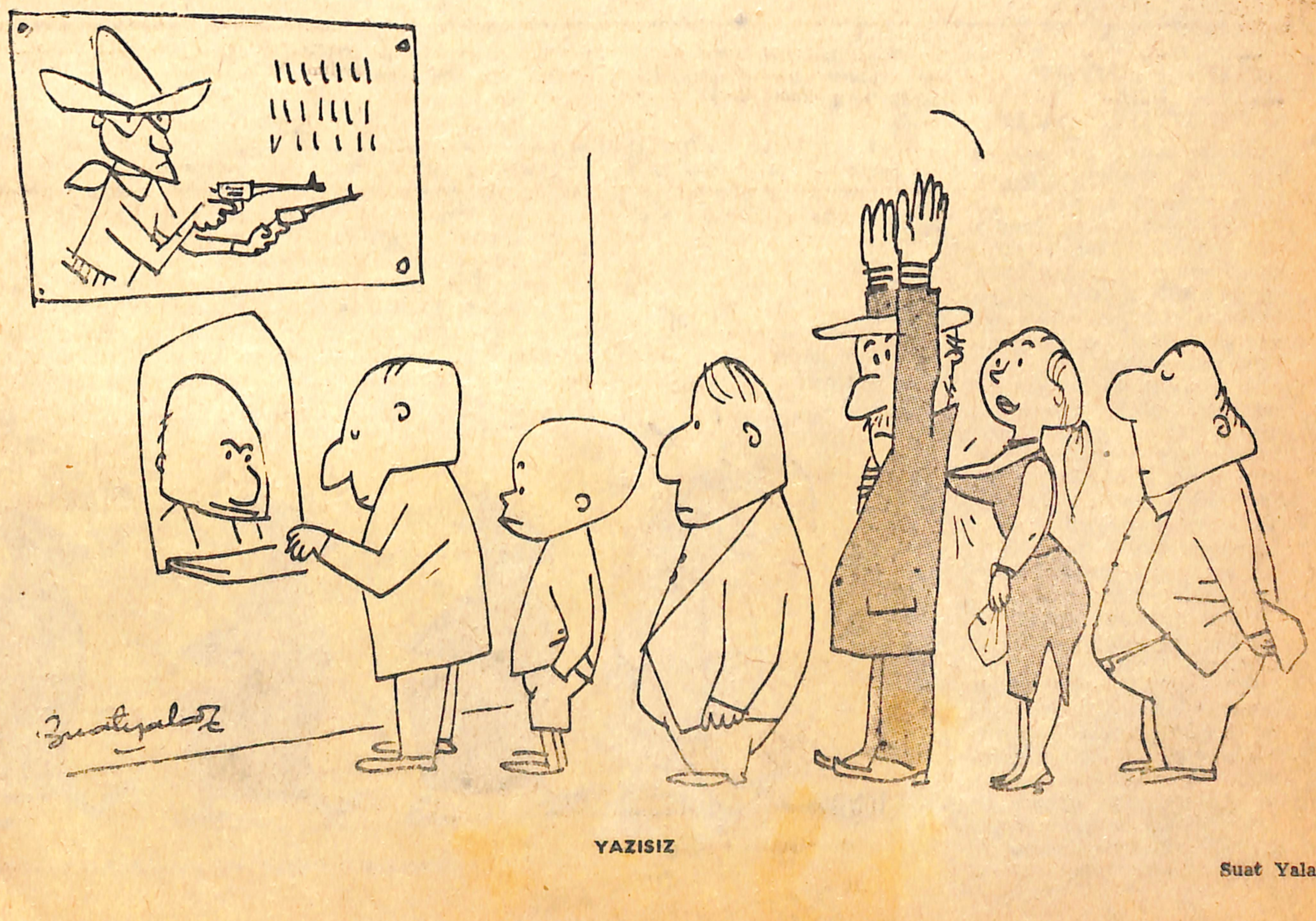

YAZISIZ

Suat Yalaz

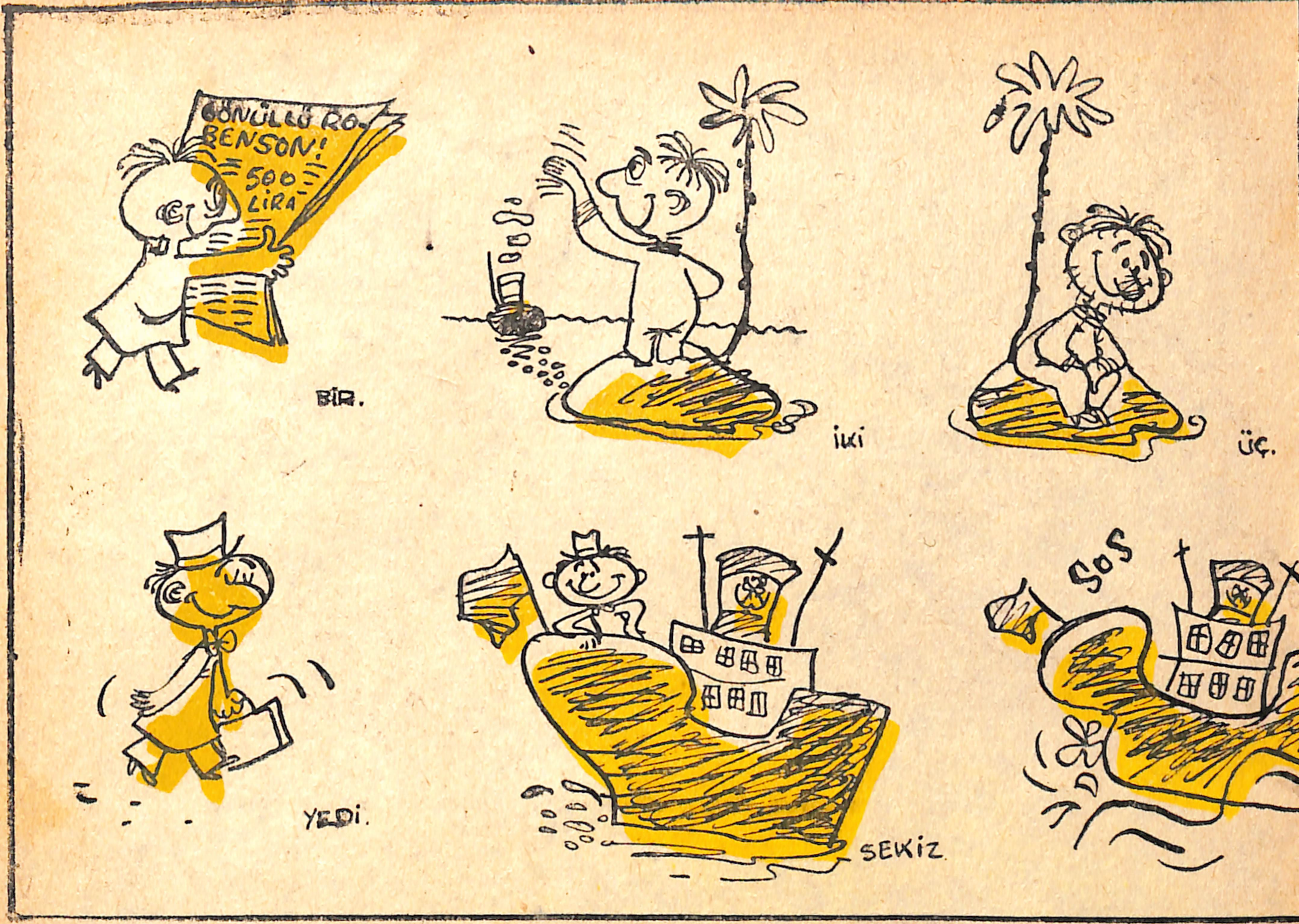

Bu Kadar Tesadüf olur

Biz, Barbanın meyhanesine gidiyorsak, kör kütük sarhoş olmağa mı gidiyoruz? Öyle bir niyetimiz olsa altıdan, yediden saat tam onbir buçuğa kadar (Son yarım saat tüzüğe aykırı bir müddettir. Bununla beraber ne olursa çoğu zaman bu yarım saat içinde olur) beş bardak şarapla yetinmezdik.

Biz oraya, biraz Beyoğlu, biraz Balık - pazarı havasını uç uç eklediğimiz sigaralar gibi, ciğerlerimize çekip sindirmek, daha ziyade okur yazar üç beş arkadaşın sözünden sohbetinden faydalanmaya gidiyoruz.

Buranın Kristof Kolomb'u olan şair, çoktan aramızdan ayrıldı. Onun elinde bardak, kirli tül perdeli kapının önünde dikildiğini son kadehlere doğru görür gibi oluruz.

Doğru... Biz körkütük olmağa gelmiyoruz buraya. Hem böyle bir niyetimiz bile olsa Barba'nın yarı yarıya sulu şarapları, ispirtodan sulandırılmış votkası, sidik gibi sıcak birasiyle buna imkân mı var sanıyorsunu !

«Barba bir Marmara aç!» diye seslenen arkadaş, bilir ki, bu Marmara daha, çoook önceden açılmış içine münasip miktarda terkos çoktan karıştırılmıştır.

Barba, Marmarayı raftan alır. Sanki daha iki üç saat önce eline almamış gibi şişeyi, aydan aya yıkanan kirli bir bezle siler. Dedikoduyu önlemek için bazı gafil arkadaşların şarapların son zamanlarda bozulduğuna dair dedikodu ettikleri de olur). Şişenin mantarını bilhassa bizden tarafa çevirir, tirbişonu ustaca takarak bütün kuvvetiyle çekermiş gibi dişlerini sıkarak açar. Bu oyuna başvurmasa şişe bir toplu iğne ucuyla bile kolayca açılabilir. O, tirbişonu ne kadar ustaca çekerse çeksin, mantarın çıkardığı kof ses, herşeyi açıklar. Ama o yine hiç bozmaz:

«Mantarlar da bozuldu!» diye bir muhalefet havası içinde savunmasını yapmış olur.

Arkadaşlardan biri, hani o akşam biraz efkârlı olup da arka arkaya tok tok beş bardak şarabı çekip hâlâ kafasında bir uyanma görmezse şöyle bir gevezelik yapabilir:

«Birader, meyhane değil, tuzla içmeleri! Biz buraya sarhoş olmağa değil, taş düşürmeğe geliyoruz!»

Bunun mânasını pek tabiidir ki Barba da anlar. Biz onu utandırmamak için yine onun adına savunmayı yaparız:

«Herşey bozuldu. Terkosun bile eski tadı yok!»

Onun en belâlı müşterisi Erdoğandır. Yıllardan beri Barbanın bize kabul ettirdiği gelenek-

BENSONA 500 LİRA VERİLECEK (YENİ SABAH)

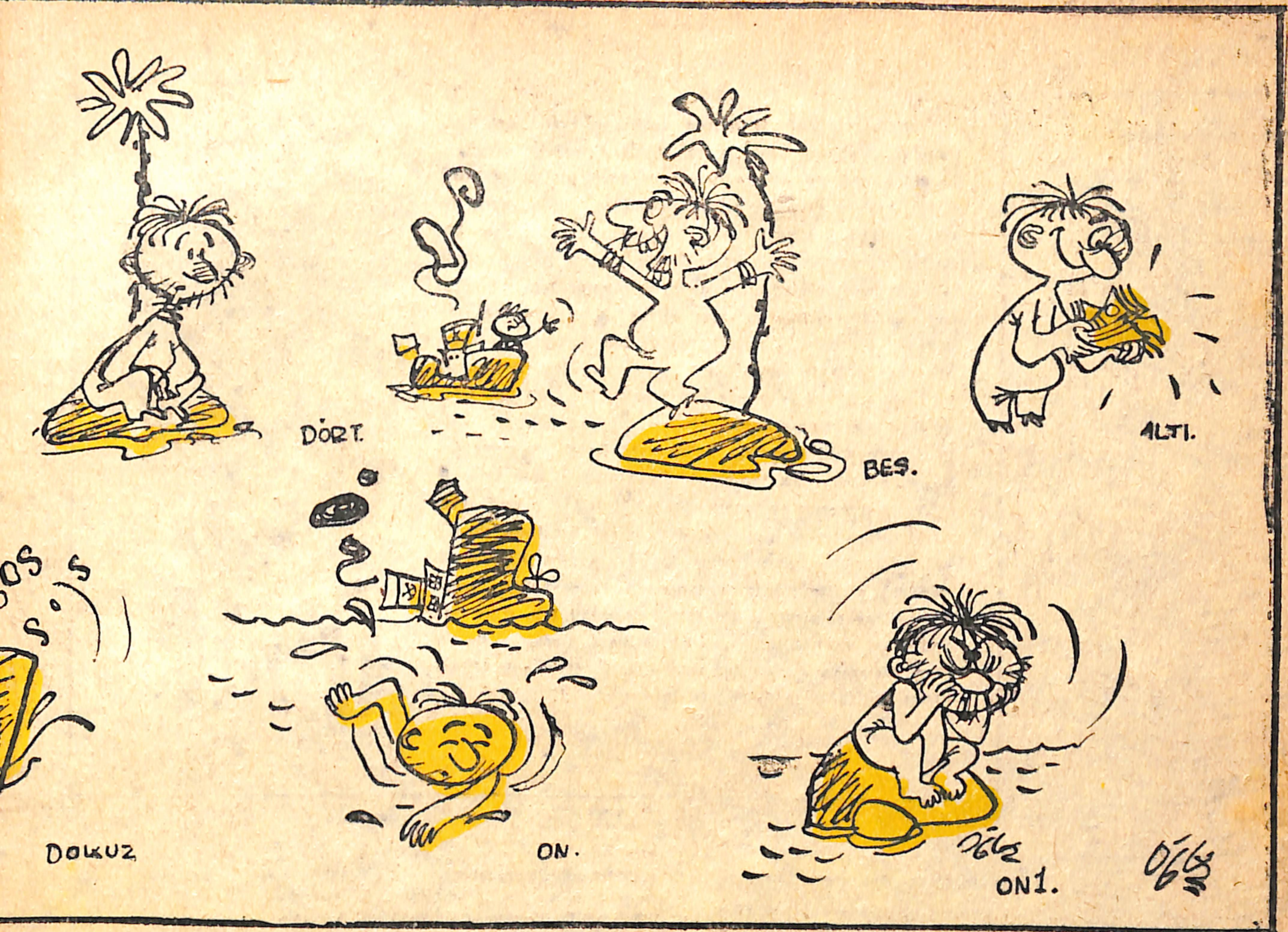

...teri son kadehlere doğru alt üst eder. Hele son dakikada (Hesap zamanı) «Veresiyemiz yoktur» kaziyesini yürürlükten kaldırıp atıverir!.

Fakat Erdoğan öyle takmak için takmak prensibini güden müşterilerden de değildir. Üç şişe yerine beş şişe parasını (Parası olduğu zaman) gözünü kırpmadan verebilir.

Barba da bilir bunu. Ona surat asması «Kötü örnek» olması korkusundandır. Herşeye rağmen en itibarlı ve eli açık müşterisi de odur. Çoğu zaman her birimiz, parasız kaldıkça yine onun kredisine sığınırız.

Erdoğan bu içki hususunda bizden biraz farklıdır. Üç, beş şişe açtırmazsa kendine gelemez. İkinci üçüncü şişelerde kekemeliğini unutacak kadar dilinin bağı çözülür, dördüncü beşinci şişelerde dili kendisine ihanete başlayınca işarete döker işi. Saat dolunca şişesini parafe ederek Barbaya teslim eder. Ertesi akşam tam bıraktığı yerden başlar. Bu şişe imzalamak yüzünden bakın Barbanın başına neler geldi:

Bir akşam Erdoğan, ikinciyi mi, üçüncüyü mü açtırıyordu, bilmiyorum. Biz son resim sergileri üzerinde Nurinin nonfigüratif eleştirmesini dinliyorduk. Bir aralık Erdoğanın taaa kapının arkasından sürekli ve alaylı bir gülüşü yükseldi. Bu gülüş biliyorduk ki, «Çocuklar biraz beni dinleyin!» demekti. Çaresiz eleştirmeyi yarıda bıraktık.

«Çooocuklar!» dedi. «Buu kadar tesadüf olur!»

«Ne var, ne tesadüfü?» mânasına başlarımızı çevirdik.»

«Şu şişe yok mu, şu şişe!»

«Ş» ler adamakıllı birbirine karışmıştı. Yardım için:

«Evet, o şişe?» dedik.

«Hayret, bu kadar tesadüf olur!»

Memnundu. Tam onyedi tatlı su sarhoşunun ağzının içine baktırmıştı.

«İşte bu şişe daha üç akşam önce benim huzuruma çıkmıştı. Bakın üç günde depoya gitmiş... Yeniden dolmuş. Sonra dönmüş, dolaşmış, şu memlekette bu kadar meyhane varken, yine Barbanın meyhanesine düşmüş!»

Biz birşeyler sezinler gibi olmuştuk. Barba hiç oralı görünmüyor, hesap defterindeki isimlerimizin altına, son durumumuza göre bazı ilâveler yapıyordu.

Erdoğan:

«Aman ne tesadüf!» diyordu. «Şu İstanbulda binlerce meyhane varken bu şişe yine bu meyhaneye düşsün, hayret değil mi? Bu meyhaneye, üstelik yine bana düşsün! Ha, ne dersin Barba?»

(Devamı 26. sayfada)

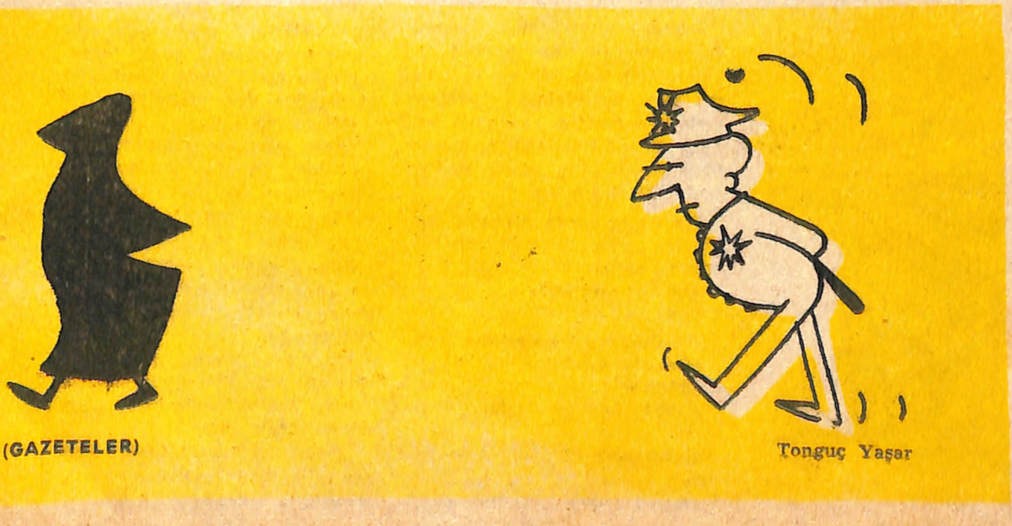

Kırtasiyecilikle Savaş

Müdür gazeteyi açtı ve sapsarı kesildi.

«Sekreter hemen gelsin!» diye bağırdı. Sekreter yavaşça müdürün yanına yanaşarak «Beni mi çağırdınız, Direktör yoldaş?» diye sordu.

«Evet! Oturunuz. Bunu okudunuz mu?»

«Tabiî Direktör yoldaş!»

«Peki, şimdi ne düşünüyorsunuz?»

«Fikrimce, bununla savaşmalıdır, Direktör Yoldaş!»

«Doğru! Mücadele edilmeli, Yoldaş! Böyle bir Skandal! Eski rejimin küflü bürokrasisi Sovyet idare cihazını içten kemiriyor ve biz aldırış bile etmiyoruz! Fakat bu, affedin, domuzluktur. Tabiî gazeteler hep bundan bahsediyorlar!. Fakat, canı cehenneme, bu kökünden kazımalıdır! Doğru değil mi?»

«Doğrudur, direktör yoldaş, çok doğru!»

«Ben de öyle düşünüyorum! Sekreter yoldaş, lüzumlu tedbirleri alınız! En kısa yoldan. Dikkat edin. Kırtasiyeciliğe elveda! Seri metotlarla v.s. v.s. anladınız mı?» «Evet, direktör yoldaş!»

«Şimdi gidin, gidin azizim! Gecikmeksizin bürokrasiyi söküp atmak için bir proje kaleme alın, muavinime imzalanmak için getirin, sonra da bana... Onu teksir ettirin, duvar ilânı olarak asın... Kısacası, her şeyi halledinizl»

Bir hafta sonra sekreter kalın bir dosya ile müdürün bürosuna gelir.

«Proje hazır mı?»

«Tabii!»

«Muavinime imzalattınız mı?»

«Hayır!»

«Niçin?»

«İzinli olduğu için, efendim!»

«İzinli mi? Kimden almış izni?»

«Bizzat sizden efendim, siz izin vermişsiniz, direktör Yoldaş!»

«Ben?»

«Evet!»

«Hımm... Verin projeyi bana, ben onu inceleyip muavin vekili sıfatiyle imzalarım... Sonra kayda geçirin ve tekrar getirin, müdür sıfatiyle imzalayayım. Anladınız mı?»

«Evet, anladım!»

Birkaç gün sonra direktör işe gelir gelmez sekretere uğradı:

«Kırtasiyecilikle savaş projesi ne vaziyette? Söyler misiniz? Muavinim imzaladı mı?»

«Maalesef direktör Yoldaş. Muavininiz hâlâ imzalamadı. Proje onda duruyor. Lütfen, bir incelesin!»

«Fakat bu ne lâübalilik! Bu gecikmelerin uygunsuzluğunu rapor edeceğim... Şimdi raporu yazınız... Kayda geçiriniz! Muavinime damgalatınız!»

«Yani, size mi?»

«Bana değil, muavinime!»

«Fakat, izinde olduğu için, muavininize bir müddettir siz vekâlet ediyorsunuz!»

⁂

Öğlene doğru, müracaatçılar uzun bir kuyruk halinde beklerken direktörün yüksek sesi işidiliyordu.

Bir iki sabırsız, sekretere: «Ne oluyor?» diye sordular. «Direktör Yoldaş bugün bizimle görüşemiyecek mi?»

«Fakat» dedi sekreter. «Bir saniyelik dahi vakti yok. Kırtasiyecilikle mücadele ediyor.»

Nakleden: F. Özelç

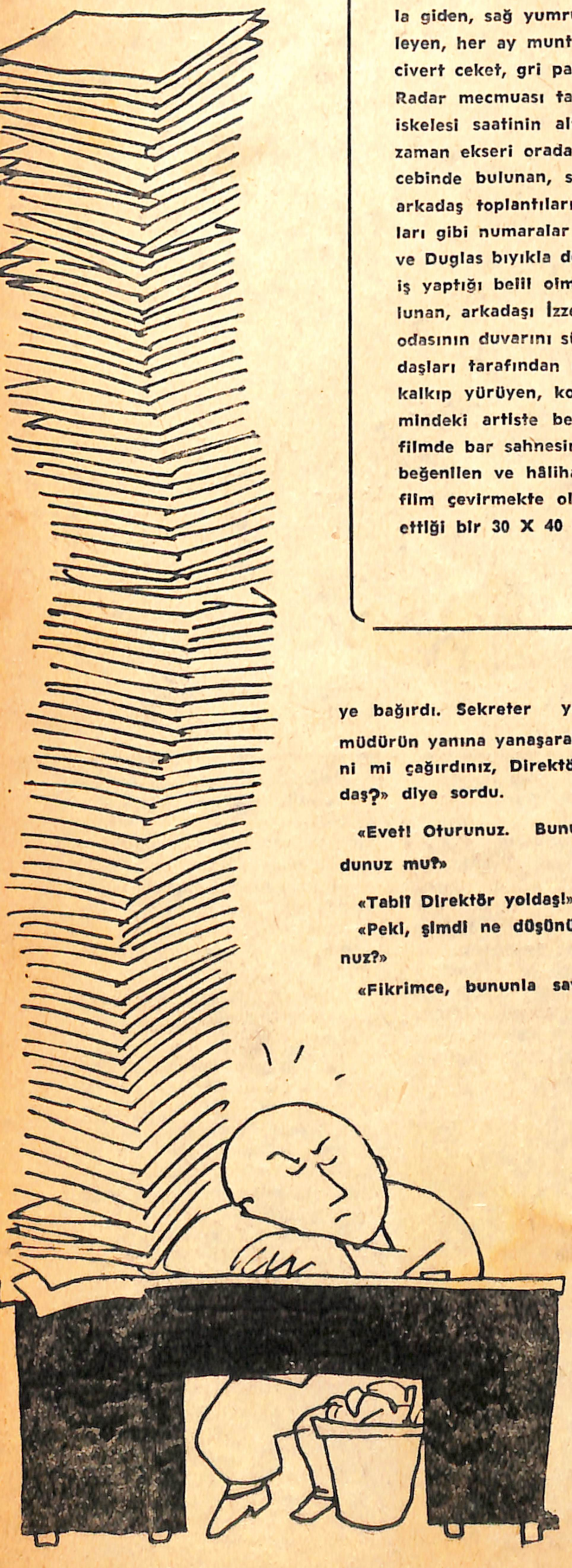

Her Hafta Bir Adam

Ümit, fotoğrafçıda daima profilden resim çektiren, eskiden atletizme çalıştığı için yolda ekseri koşar adımla giden, sağ yumruğunun çok kuvvetli olduğunu söyleyen, her ay muntazam traş olan (saç traşı», yazın lâcivert ceket, gri pantalon giyen, cebinde her zaman bir Radar mecmuası taşıyan, tavladığı kızlara hep Kadıköy iskelesi saatinin altında randevu verdiği için arandığı zaman ekseri orada bulunan, elleri daima pantalonunun cebinde bulunan, sigara içmediği halde kibrit taşıyan, arkadaş toplantılarında para kaybetmek, iskmbil oyunları gibi numaralar yapan, Türkiye'de ilk defa dar paça ve Duglas bıyıkla dolaşan adam olduğunu iddia eden, ne iş yaptığı belli olmadığı halde cebinde daima para bulunan, arkadaşı İzzet'in yaptığı yağlı boya manzaralarla odasının duvarını süsleyen, içki içtiği zaman ekseri arkadaşları tarafından eve getirilen, elleri üzerinde amuda kalkıp yürüyen, konuşurken sesini «Macera Adası» filmindeki artiste benzeten, geçen sene çevirdiği yerli filmde bar sahnesinde iki kişiyi dövdüğü için filmi çok beğenilen ve hâlihazırda «Yaktın Beni Ayşe» adlı bir film çevirmekte olan bir adamdır. Ümit'in çok iftihar ettiği bir 30 X 40 fotoğrafı da vardır.

Yedek Parça

Tonguç Yaşar

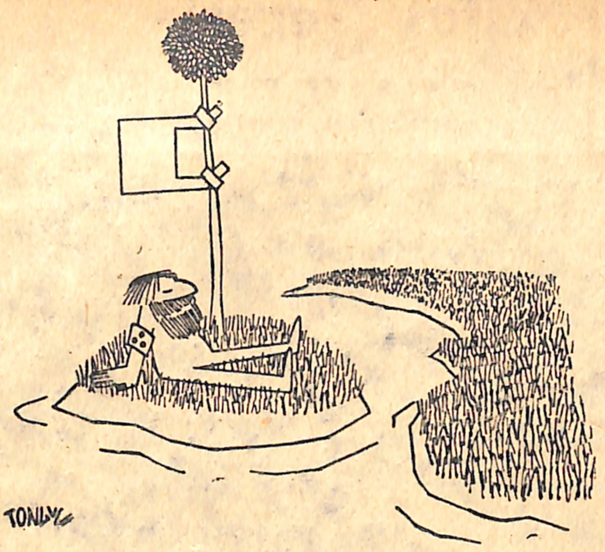

YAZISIZ

YAZISIZ

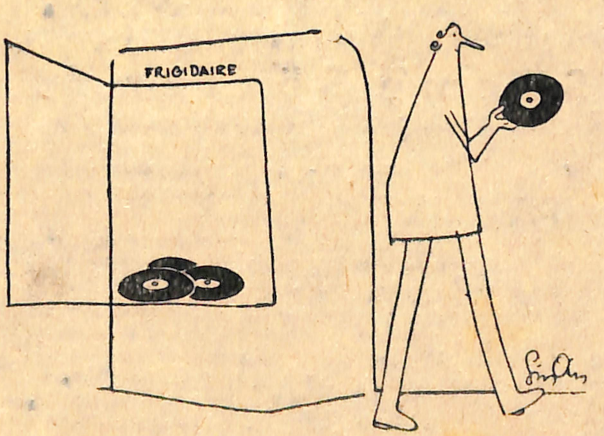

«MÜZİK RUHUN GIDASIDIR»

Sinan Bıçakçıoğlu

GÖNÜLLÜ ROBENSONLAR

Bir gazete, Marmaradaki ıssız adalardan birine gönüllü Robenson gönderiyor.

Gazeteye baş vuran vurana. Bizden kaçıyorlar. Beş gün de olsa, şehirden, insanlardan bizden kaçıyorlar!...

Çünkü orada kazıklanacak mağazalar, dükkânlar yok, kendi parasiyle kendi midesine kasdedilecek lokantalar yok. Şehir gürültüsü, radyo zırıltısı, salon oğultusu, ray gıcırtısı yok. Ütü yok, kola yok, kompliman basın yok, Basın Kanınt yok! basın yok, Basın anunu yok! Kaçanların birçoğu evli olduğuna göre evinden karısından kadından insandan kaçıyorlar.

Kaçsınlar bakalım!... Yirminci yüzyılda bütün bunlarsız yaşanamıyacağını bir daha anlamaları, kabul etmeleri bu bağların, bu kayıtların hasretini çekmeleri için kaçsınlar...

Bize cemiyeti sevdirecek, bir hayırsız adalara kaçan, hayırsız evlâtlar da lâzım...

Sonra... Gözleri dönük, süngüleri düşük, başları yerde dön sünler aramıza!...

Bakırköy: Ali Erduran

KANUN VARI...

Kanun, dünyanın her tarafında insanlardan birşey istiyor: Kıpırdamamak.

İngilterede kadınlar çırılçıplak sahneye çıkabilir... Kıpırdamamak şartiyle...

Londra'da bir tiyatroda şöyle bir vaka olmuş. İki çıplak kadının önünde aslan terbiyecisi hünerini gösterirken aslanlar kızıp terbiyeciye saldırmış.. Bu arada terbiyecinin kolunda mesleki uğrunda kopup gitmiş.

Sahne Roma sirklerine döndüğü halde iki çırılçıplak kadın put gibi dikilerek soğukkanlılıkla neticeyi beklemiş.

Bu iki kadına tebrik edenler;

«Neden kaçmadınız?!» diye sormuşlar. Aldıkları cevap şu:

«Kanun var, kıpırdayamıyoruz!

Kim saldırırsa saldırsın, kıpırdamak yasak!

«Kanun var!»

Konya : Mehmet Ilgaz

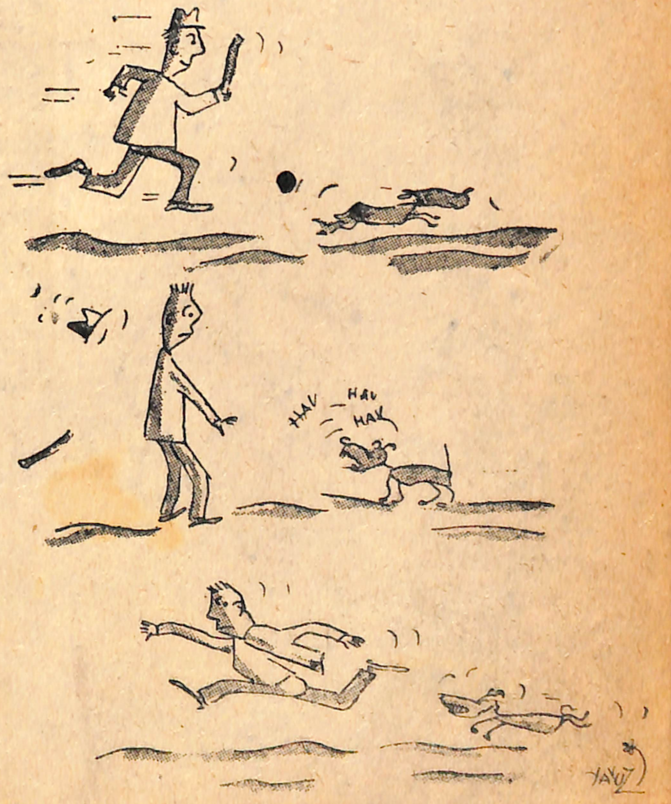

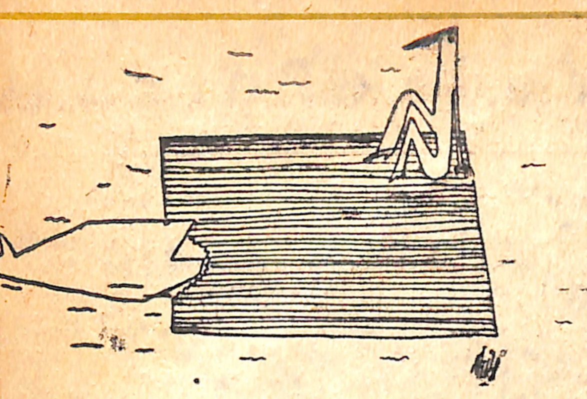

YAZISIZ

Attilâ Bayraktar

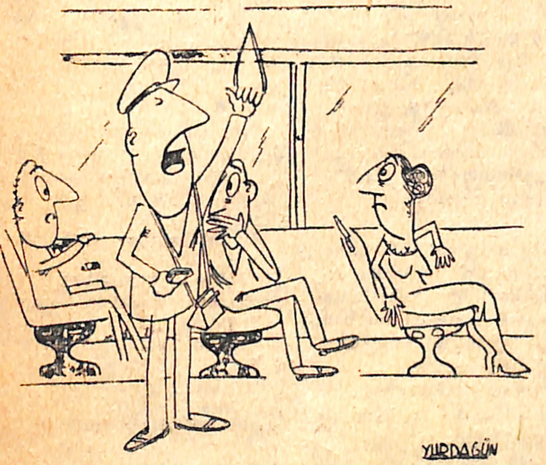

BİLETSİZ KALMIYALIM BAYLAR, YARIN ÇEKİLİYOR.

Yurdagün

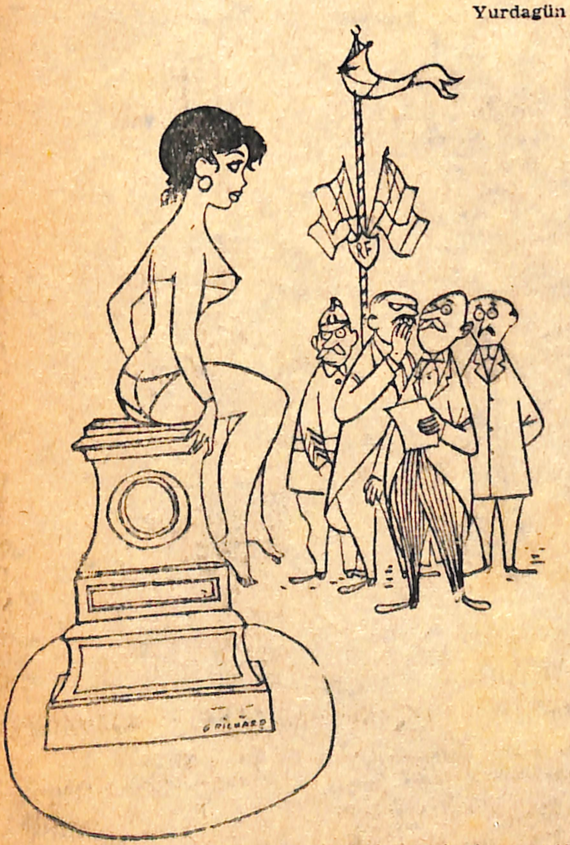

— VALİ BEY HEYKELTRAŞ ESERİ YETİŞTİREMEDİĞİ İN AÇILIŞTA MODELİNİ KULLANDIK. ZANNEDERİM TE- Rİ DAHA ÇOK OLAÇAKI..

«Pichard»

Zifaf Gecesi

YAZAN: GEORGES DOLLEY

ÇEVİREN: EROL KANDİYAR

Bloody barında oturmuş demleniyordum.

Burası artistlerin uğrak yeridir. Önünden geçip de içeri uğramadan edemezler.

Biramı keyifli keyifli içerken yanımdaki genç adam dikkatimi çekti. İyi bir görünüşü vardı. Cin - Fizz'i kamışla içiyor, etrafa hüzünlü nazarlar fırlatıyordu.

Tam bu sırada, önümüzden sarışın, mavi gözlü, oynak vücutlu, bebek gibi bir yavru geçti.

Birkaç el sıktı, birkaç yanak öptü ve gitti bir kenara oturdu.

— Yahu bu şey, hani şu meşhur...

— Evet, diye yanımdaki üzgün genç cevap verdi, o, ta kendisi.

— Yaradan yaratmış, dedim. Onunla geçireceğim bir gece için neler vermezdim?.

— Ben geçirdim.

— Yok yahu.

— Hayır, kelimenin tam mânasiyle ask yapmadık!

— Zavallı çocuk.

— Kocası idim.

— Eeee!...

— Durun anlatayım bunu size.

— Barmen, bana bir cin - fiss...

— İlk gördüğüm gün aklıma koydum bu yavruyu, kaçırmıyacaktım. Bir gün dostlarım onu bana takdim ettiler. Fırsatı yakalamıştım. Mevzua geçmek daha uygun olacaktı. Genctim, zengindim ve bekârdım. Bir ara yalnız kaldık ve elini istedim.

— Hangisini dedi.

— Hangisine allans takılıyorsa, onu dedim.

— Karınız olmayı kabul ediyorum. Zira bir koca âşıktan daha çabuk defedilir.

Yalnız bal ayımızı sakin bir yerde geçirelim. Pariste evlenirsek, gazeteciler hiç rahat vermiyecek belki de. Zifaf gecesini bile berbat edecekler... O kadar meşhur bir artistim ki, göğüslerim on milyon, bacaklarım onbeş milyon, kalçam yirmi milyona sigortalıdır.

Bana ufak, çok ufak bir kasaba bulun, oraya gidelim ki, kim se bizi rahatsız etmesin. Orada evlenir, bir sakin otelde yemek yer, sabaha kadar da sizin olurum.

— Teşekkür ederim, dedim. Rüyalarım hakikat oluyor.

Mutad merasimlerden sonra arabaya atladık. Şövle uzakta sakin bir otel bulup odamıza çekildik. Ismarladığımı yemekleri, kırmızı yanaklı cici bir köy kızı getirdi.

— Yatak odanız, yan tarafta, yatak da çok rahattır.

Bunları söyledikten sonra kız çıktı ve gene başbaşa kaldık.

İkimiz de şöyle içten gelen bir oh çektik. Paristen, gazetecilerden, sinemadan uzak, rahat biz bize bir gece geçireceğiz. Ne saadet, deyip yatak odasına geçtik.

Sinemada binlerce seyirciye cömertce gösterdiği göğüslerini vücudunu, soyunurken seyrediyordum. Ne nefis parça, diye düşündüm. Bütün bir gece, benim olacak, Daha şimdiden zevkten dört köşe olmağa başladım.

Kollarımın araşına almış, tam öpecektim ki, kapının önünde frenlerini bağlayan bir otomobilin gıcırtısı arzuma set çekti.

Karım, kulak verdi. Kapıya vuruyorlardı. Kalktı ve açmaya gitti. Göbekli, purolu, melon şapkalı birisi içeri girdi ve kol tuğa çöküverdi.

— Emile, kocamı tanıtayım.

Seçme Sözler

Elinin erişemiyeceği yere ayaklarını sürme.

Cemil

Sizi yanlış anlamalarına müsaade ederseniz yanılırsınız.

Lâfa bak

Gir sürüye kurt kapmasın, gel kuzucağım.

Çoban

Büyük romancı 500 sahifeden aşağı kitap yazmıyandır.

Mücellit

Gez, görüş, eğlen, sıkılma zevke bak.

Turizm Kurumu

Dikkat dokunmasın yağlı boya.

Leonardo Vinci

Kimse şekerin tatsız olduğunu iddia edemez.

Şekerci Cemil Bey

Sipahi sigarası içen ata binemez.

Kemal Paker

Coştum, yine dalgalanıyorum ben.

Necmi Rıza

Hah şimdi sarmayı taktı..

Eşref Şefik

Erken ekilen tarlaya, inekler erken girer.

Sinek

— Memnun oldum.
Prodüktörmüş.

— Zifaf geceni berbat ettiğim için özür dilerim. Çok mühim olmasa rahatsız etmezdim.

— Yeni filmin galasını bu gece yapıyoruz.

— O, haftaya değil miydi?

— Hayır, jön prömiyenin vakti yokmuş.

— Fakat, müsadenizle, diye kekeledim...

— Hadi, hadi beyim, fedakârlık yapın, meslekten değilsiniz, bu işten anlamazsınız. Hadi giyin seni arabada beklerim, dedi ve çıktı.

— Böyle bir gecede beni bırakıyorsunuz!

— Napiiim, zifaf gecesi bulunur ama, gala, zannettiğin kadar çok değil...

— Allahaısmarladık. Alın size kombinezonumu bırakayım, bakar bakar hülya kurarsınız. Ve o da çıkıp gitti.

Bunun üstüne birşeyler içip kendime gelmeliydim. Zili çaldım. Kırmızı yanaklı cici köylü kız içeri girdi. Gözü yatağın üstündeki nylon kombinezona ilişti:

— Ah ne kadar güzel!...

Kafamda bir fikir çaktı:

— Beğendiniz demek! dedim.

Hayran hayran bakıyordu. Elini korka korka uzattı. Kombinezonu adeta okşuyordu.

— Tam sana göre dedim.

— Evet, tam bana göre!...

— En iyisinden bir şişe şarap. İki de bardak istiyorum! dedim. Az sonra şarapla bardaklar geldi. Ben şarabı bardaklara boşalttım:

— Kombinezonu

niz! dedim.

Memnunluğu büsbütün

— Şimdi mi? dedi.

— Evet, şimdi.

Çok yakışmıştı. Birden:

— Aman ütüsü bozulm

dedi.

Ve karyolanın demirine

Benim için de o gece h

BABİL KULESİ
YAZISIZ KARİKATÜRLER
morosetti
İL TRAVASO
İL TRAVASO
DER STERN
FRANCE DİMANCHE
20 Kr
Pouzet
ICI PARIS
ICI PARIS
Sempé
FRANCE DIMANCHE

Tarzan
BÜLENT ORAN
SUAT YALAZ
CEYN'İN YENİ ELBİSESİ BEĞENİLDİĞİNDEN ESKİSİNİN HÜKMÜ YOKTUR..
BEN ALTINDİŞ OSMAN !.
TARZAN TANIMIYOR SENİ !.
HAY ORMAN KİBARI HAY!. SEN DE Mİ SOSYETE KİBARI OLDUN! KONUŞMAK İÇİN TANIŞMAK MI LAZIM BE!. DEMEK HATIRLAMADIN BENİ!.
YAHU SİZ ŞEHZADEBAŞI SİNEMALARINDA OYNARKEN BENİ GÖRMEDİNİZ Mİ ? HANİ BİR HERE ARKANDAN ATEŞ EDİYORLARDI DA (DİKKAT ET TARZAN..) DİYE BAĞIRIP HAYATINI KURTARDIMDI.. AMMA KEŞAFETTİNMİŞSİN..
ÇITA, DİLBİLGİSİ ZAYIF BİR MAYMUN OLMAKLA BERABER TARZANA KÖTÜ LAF EDİLDİĞİNİ ANLAYARAK OSMANIN BELİNDEKİ SUSTALIYI KAPTI..
VER ULAN ŞU SUSTALIYI.. ONU O KADAR ARAMA-TARAMADAN KAÇIRDIKTAN SONRA KALKIP TA SENİN GİBİ İNSAN MÜSVEDDESİNE Mİ KAPTIRACAZ...
KÜFÜRLERE KARŞI HAZIMLI OLMASINA RAĞMEN, ÇITA DA HER MAYMUN GİBİ BU 'İNSAN MÜSVEDDELİĞİ'NNE İÇERLEYEREK ORMANA KAÇTI.. VE VAHŞİ BİR KOŞU BAŞLADI...
İSTANBULUN TURİSTİK KENAR MAHALLE YOLLARINA ALIŞMIŞ OSMAN İÇİN BALTA GÖRMEMİŞ ORMANLARDA KOŞMAK ÇOK BASİTTİ.. ÇITAYI HEMEN ENSELEDİ... FAKAT HEMEN ENSESİNDE
ARKASI VAR

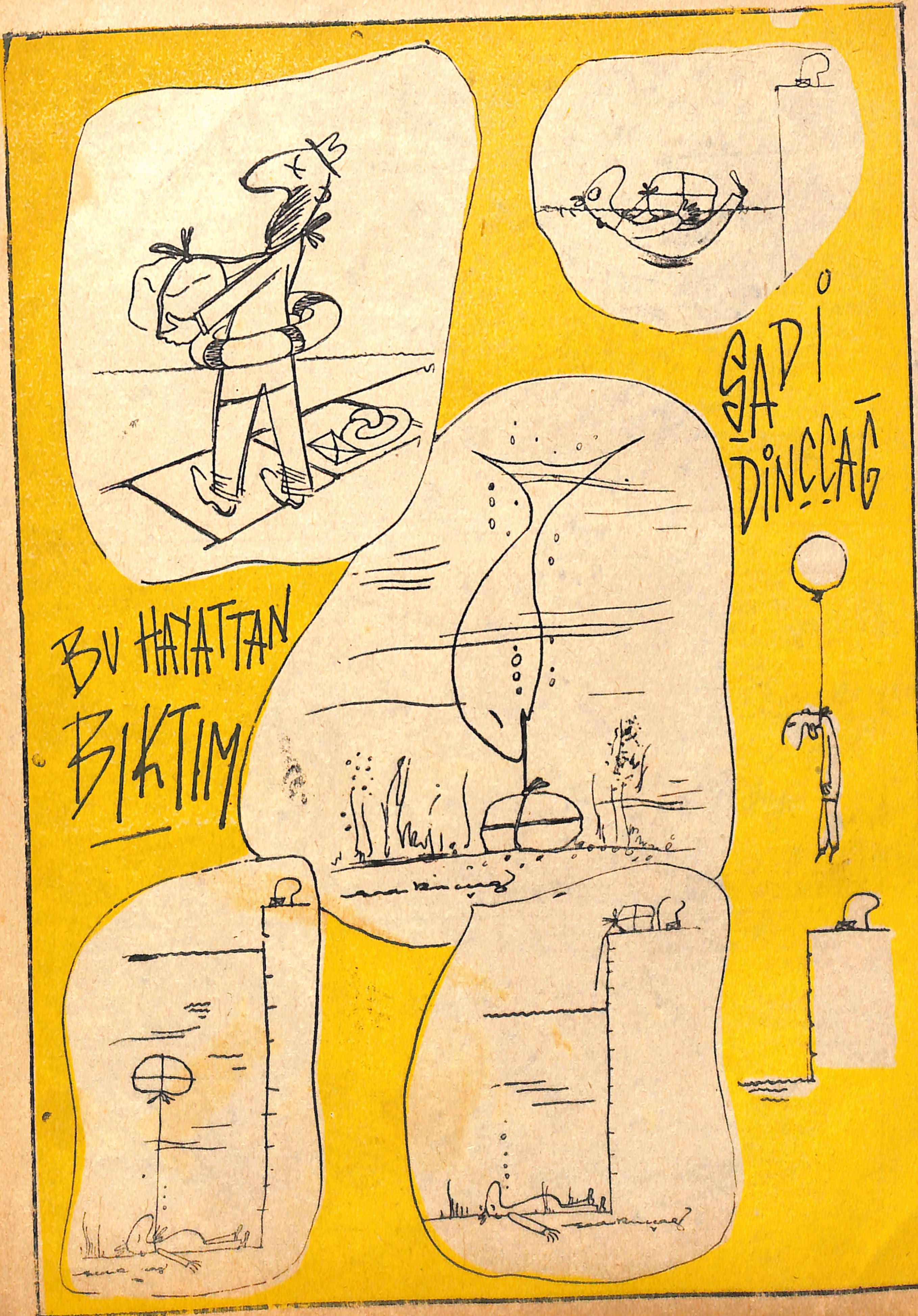
BU HAYATTAN BIKTIM
SADİ DİNÇÇAĞ

1.

SİYASİ ROMAN : NO. 29

Sersem Düriöyü lâyık olduğu şekilde cevaplandırdınız. Sizi şimdiden halefi olarak gösterdi Bakan oldunuz gitti demektir. Bir kenarda da ilâve etti: Yeğenimin kabineye girmesine çalışırsanız merkezi sol sizinledir ve tek bir bütün gibi hareket eder.

Ateşin seri ve büyük darbelerle sarstığı Maşu:

— Eve gideceğim, dedi.

Sonra, «Çok kurnaz. Şimdiden bir şey söylemek istemiyor.» diye neticeler çıkaran meslekdaşlarına birkaç kelime söyleyiverdi.

Başı şişmiş giderken omuzuna bir eldokundu. Başbakan:

— Sayın Bay Maşu, diyordu. Bakanlığa kadar arabamla gelirmisiniz?? Oraya dönüyorum. Kabine arkadaşlarımı derhal yakaladım: Sizi, benim de münasip bulduğum gibi, bugünkü müdahalenizden sonra ziraat bakanlığına muktedir tek kişi olarak kabul ediyorlar.

— Çok rahatsızım.

— Bu böyleyken zavallı Düriö'nün fikirlerine iştirak etmediğinizi yer yer belirterek, bu verimsiz konuşmayı takip ettiğiniz için daha da takdire lâyıksınız. Sonra başka bakımdan da vaziyet oldukça ciddi. Ziraat bakanlığı uzun zaman boş kalmaz. Devlet başkanı onu size takdim ediyor. Cumhuriyetin size ihtiyacı var.

2.

Daima muvaffak olan ebedî formül! Başbakan cümleyi ondört temmuzdaki ağlamaklı asil telâffuzuyla ve öyle bir ikna etmek arzusuyla söylemişti ki Maşu iğreti yakasının altındaki azabı unuttu.

— Bay başkan, meseleyi arzediş tarzınız her türlü münakaşayı imkânsızlaştırdı. Sadakatıma güvenmenizi rica ederim. Gösterdiğiniz itimada daima lâyık olmağa çalışacağım.

Bu cümleler asırlarca evvel bir defaya mahsus olarak titiz hükümdarlar tarafından tanzim edilen merasim formülleri gibi debdebeyle söylenmişlerdi. Arabanın daracık sahasında olmasalardı şüphesiz işaret parmakları havada reveranslar yaparlardı. Fakat yerleri yoktu ve zaten derhal seslerinin tonu samimileşmek için değişiverdi.

Başbakan:

— Eh, dedi. İşte işler yoluna girdi. Çok memnunum. Ekmek yapılabilir yiyecek ve hububatlar hakkındaki şu projeyi yarından itibaren yeniden yapmanız lâzım. Herhalde bir fikriniz vardır.

Maşu: «Hayır, bir kan çıbanım var.» diyecekti, kendini tuttu.

— Zannedersem yapılacak bazı şeyler var.

— Biliyor musunuz? Zaman münasip olduğu için, vakit geçirmeden sizi cumhurbaşkanına takdim edeceğim.

— Ama resmî kıyafette değilim.

— O da değil. Civarın en sade insanıdır. Onu, şoförüyle oyun oynarken bulacağız.

Başkanı tanımadığınız belli.

Bir emirle otomobil Marinyi caddesine döndü ve Elize sarayının temiz yoluna girdi.

Koşan bir uşağa başbakan:

— Başkan burda mı? diye sordu.

— Cumhurbaşkanı çalışma odasında..

— Geldiğimizi bildirin!

Cumhurbaşkanının çalıştığını söylemek şüphesiz çok hoş olurdu. Yerlerde sürüklenen Lârus'un dördüncü

3.

cildine ve «Vi Parizien'in» bir sayısına bakılarak hüküm verilirse çalışmıştı. Fakat bu anda, üç yelek düğmesi çözülmüş, en küçük bir mes'uliyeti bile yüklenmekten feragat etmiş insanların sükûnetiyle uyuyordu. Buruşmuş «Tan» gazetesinin üstüne oturmuş uyuyordu. Kapıcı tarafından uyandırıldı, ondakikada üzerinde bütün cumhuriyet kanunlarını açıklayan üç tüy kalem bulunan yazıhanesinde hazır oldu.

Başbakan:

— Başkanım, dedi. Size yeni Ziraat bakanı Andre - Lüsyen Maşu'yu tanıtmama müsaade edin.

Maşu eğildi.

— Ah! Evet, dedi Lui Piaf. Bir çeyrek önce Burbon sarayından bana telefon ettiler. Anlaşılan Düriö çok berbatmış. Ağaç gövdeleriyle ekmek yapmak istemiş. Tanıştığımız için çok memnunum aziz bakanım.

Bana sık sık sizden bahsetmişlerdi. Başbakanı çok isabetli ve seri seçiminden ötürü tebrik etmeliyim. Siz devlet adamlarının hamurundansınız. Oturun da güzel güzel konuşalım.

Başbakan:

— İmzalanacak bir yığın mektubum var, diye konuştu. Yirmi kişiyi de kabul etmeliyim. Müsaadenizi rica edeceğim.

— Haydi dostum haydi, dedi Piaf. Anlaşıldı...

Cumhurbaşkanıyla yalnız kalan Maşu ayağa kalktı:

— Başkanım, dedi. Beni okadar samimi karşıladınız ki size hakikati söylemeliyim: Bir kan çıbanım var:

— Cansıkıcıdır ama tehlikeli değildir.

4.

— Beni, (işaret etti) bu baş hareketini yapmağa zorlayan ve Düriö'de hayır dediğim zannını uyandıran bu çıbandır. Ben şöyle yaptım. o böyle yapıyorum zannetti. Bu yüzden yalnız bu yüzden bakan oldum. Size bunu itiraf etmem gerekliydi sanıyorum.

İnsanların en mükemmeli olan Piaf neşeyle kalçalarına vuruyordu.

— Çok garip, siyasi hayatımda rasladığım en komik şeylerden biri... Fakat kafanıza bunun hiç bir önemi olmadığını yerleştirin. Genel olarak bundan çok daha basit sebeplerle bakan olunur. Bakın, bir itiraf, ötekini de çeker. Ben nasıl cumhurbaşkanı oldum, biliyor musunuz? 10 eylül 1919 da karnım ağrıyordu da ondan... Karnım ağrımasaydı, senatoda olacak, Bütte - Ganie kanunu lehinde oy verecektim. Versayda da sağ taraf beni tutmıyacaktı. Sizin hikâyeniz de buna benzer. Bana kalırsa bundan hiç bahsetmeyin. İyi bir yeriniz var. Muhafaza edin. Siyasette kendi kendinize, niçin, nasıl, ne zaman, eğer diye sorular sormağa başladığınız anda, mahvoldunuz, batıp gittiniz, kayboldunuz demektir. Kafanız patlar. Bu küçük kabarcık, şu çıkıntı, Ziraat bakanının ensesinde biten şu sürgün bize gelecek hasadın bolluğu hakkında emin bir kefildir.

Son cümleyi, bir nutkun komik ciddiliği ile söyledi. Maşu yatıştı. Cumhuriyetin en yüksek hakimi endişesiz bir alınla ve ahenkli bir küçük karınla şakalaşırsa üzülecek bir şey yok demekti.

Maşu memnun, ayrıldı.

(Devamı var)

Doğumundan sonraki olaylar da karışıkca geçmişti. Bana süt vermekten çekinmiş ve süt anne tutulmuştu. Anlattıklarına göre bu işle görevlendirilen bütün kadınlar:

— Çocuğunuz o kadar çok süt emiyor ki can dayanmıyor, diye kaçmışlardı.

Büyüklerin ağlamak mı bağırmak mı olduğunu bir türlü kestiremedikleri halde, benim, şarkı sandığım o tüyler ürpertici bağırmalarım hayatımı zaman zaman tehlikeye sokmuştu. Sinirleri bozuk olan annemin yufka yüreği, çocuğunun istirahatine dayanmadığından kaç defa boğdurulmam için emretmişti. Allahtan ki sarhoş olan köleler, vazifelerini ihmal edip, verilen emri unutarak hayatımı kurtarmışlardı.

Sevgili anneciğimle olan bütün ilgim, bunun gibi bir kaç olaydan ve dişlerim kesmiye başladıktan sonra mukabil sevgi gösterisi olarak onun bir kaç yerini ısırmadan öteye geçmemişti.

Babamla daha resmî idik. Aramızda daima bir mesafe bırakır pek yüz vermezdi. Bununla beraber dişlerimin keskinliğini o da denemek zorunda kalmıştı.

Sonra, her bacaksız gibi konuşmaya merak sarmış, ana, baba, mama kelimelerinden önce aşk veya siyasetle ilgili sözler öğrenmiştim.

Biraz büyüyünce, aptalca konuşmalarım saray büyüklerini eğlendirdiğinden beni oyuncak haline getirmeğe başladılar. Lâfların sanki yükseklikleri varmış gibi, her söz söyleyişimde:

— Boyundan büyük lâf ediyor, diyorlardı.

Ben bir türlü sözlerimin boyumu aşmasına engel olamıyordum. Kendi birinci sınıf bir aptal olduğuna bakmadan beni apta zanneden babam; ordunun işe yaramazlığı hakkında lâf etmem üzerine:

— Sen niye çocuk oyunları oynıyacağına büyüklerin işlerine burnunu sokuyorsun, demişti. Böyle gidersen burnunu koparırım.

Bir koltuktan farkı olmayan alelâde bir taht için birbirlerini doğramakla ün salmış bir sülâlede, ufacık bir çocuk burnunun bir tahtakurusu kadar bile değeri olmadığını bildiğimden:

— Burunsuz kalırsam, sonra sizin güzel kokunuzu duyamam ki sevgili babacığım, diye konuşmuştum... Beni affedin.

Affetmişti ve ben de veraset konularına değil de sadece resmî kayıtlara göre babam sayılan bu 13 üncü Ploteminin alkol kokusundan mahrum kalmamıştım.

Bunca tehlikeden sonra, yapılacak en doğru işin, alelâde çocuklar gibi sersemce yaramazlıklarla vakit geçirmek olduğunu kestirip ondan sonraki günlerimi de ona göre ayarlamıştım.

Saraydaki yumurcaklar da sokak çocuklarının oyunlarını oynuyorlardı. Uzun zaman büyükler arasında dolaşmağa alışmış benim gibi birinin hemen bebek oyununa dönmesi zordu. O bez parçalarına mama niyetine otlar yedirmek, onlarla konuşma , ve ona babalarımızın bize yaptıkları kötü hareketlerle dayakların cezasını onlardan çıkarmıya çalışmak komiğime gidiyordu. Şövalyelik oyunu ise pek tatsızdı. Oğlanlar bizleri koruyormuş gibi tahta kılıçlarıyla gürültüler çıkarırken bizlere yalnız tavuklar gibi pineklemek düşüyordu. Saklambaçdan da başım derde girmişti kaç kere... Dolap arkaları, masa altı, kapı ardı gibi kafası işlemeyen çocukların seçtikleri yerleri beyenmemem, gizlenirken görmemem gereken bazı olaylara rastlamama sebep olmuştu. Bir kere, babamın pek sevdiği askeri komutanının düşman kalelerini sarıyormuş gibi kahramanca bir tâvırla anneme aşk gösterilerine şahit olmuştum. Aşk hususunda müdafaasız bir kale olan annem.

— Ne yapıyorsunuz, siz kocamın en iyi arkadaşı, onun sağ kolusunuz, demişti.

Ebe saklandığım yeri, klâsik köşelerde arayıp dururken ben de günah sayılmayan hareketler hakkında bilgiler edinmiştim.

Bu bilgiler üzerine de oyunlarımızdaki teknik hatayı görmekte gecikmemiştim. Çocukları toplayıp.

— Arkadaşlar, dedim, eğer bütün hayatımızı böyle saçma sapan evcilik oyunuyla geçirirsek çok kötü olur.

— Pek güzel bir oyun.

— Kabul... Ama neden uydurma şeylerle oynayalım. Bu kadar erkek çocuk boşu boşuna tahta parçalarıyla döğüşüp oralarını buralarını kanatacakları yerde bize yardım edemezler mi?

O yaşta her şeye düşünmeden karşı koymak alışkanlığında olan erkekler:

— Biz şovalyecilik oyunu dururken, evcilik oynıyamayız. Bebek mi sallamamızı istiyorsunuz.

— Hayır bize kocalık etmenizi.

— Eğer müsaade ederseniz o pamuk ellerinizi bir uzatsanız da öpsem. Hislerimin buna ihtiyacı var.

Ana rahmindeyken, ileride meşhur bir insan olacağıma dair hiçbir harekette bulunmamıştım. Her cenin gibi mâsumane tekmeler atmış ve acemi bir ebenin eline düşme korkusuyla doğum günümü beklemiştim.

Yeryüzüne gelir gelmez, ileriki saltanatıma anons olarak biraz hürmet gösterecekleri yerde ilk yaptıkları şey cinsiyetimi takkir olmuştu.

Kral ailesi kadınlariyle sarayın cins köpeklerini doğurtmaktan başka şeylere aklı ermeyen ebe:

— Maalesef kız efendim, diye fısıldamıştı.

Doğduğum zaman konuşma bilmediğim için bu «Maalesef» kelimesindeki hakaret için kadını haşlayamamış, sadece her çocuk gibi ağlamakla yetinmiştim.

Kraliçeler, bir çocuktan ziyade tahta yerleşebilecek bir kabadayı doğurmayı arzuladıklarından kız doğurmaktan hoşlanmazlardı. Bu tatsız haber üzerine annem, dokuz ay boşu boşuna hamallık ettiğini belirten üzgün bir sesle:

— Emin misiniz? diye sormuştu.

Ebe, ileride koca Sezarların bile karşısında hürmetle diz çökecekleri beni dikkatle tetkik ettikten sonra:

— Umumî ölçülere bakılırsa öyle, demişti.

— Alın götürün... Gözüm görmesin.

Bir ana tarafından böyle kötü karşılanmak geleceğimi sağlamlaştırmıştı. Hayatımı kız oluşum yüzünden kurtarmıştım. Çünkü her asil ailede olduğu gibi bizimkinde de kendine has bazı özellikler vardı. Nazik kişiler olmalarına, kalblerinin yumuşaklığına ve köpeklerine büyük ihtimamla bakmalarına rağmen garip bir merakları vardı. Kendi sülâlelerindekileri öldürmek... Bu zararsız merak yüzünden, tarihçiler daima hangi Plotemi'nin hangisini hakladığı hususunda önemli yanlışlıklar yapmışlardı. Hele içlerinde biraz aptalca olanları, bu ailenin alışkanlığın sırf siyasî sebeplere dayanan zarurî hareketler olduklarına bakmadan eserlerine hemen cinayet kelimesini kondurmuşlardı. Bizim hanedanın durumu her ne kadar aileden ziyade bir kıyma makinesine benziyor idiyse de hiçbirimizin içinde kötü bir nyet yoktu.

Sonra o cahl tarihçi kırıntılarının cinayet diye isimlendirdikleri olaylarda daima esrarengiz bir güzellik bulunurdu. Aile efradı birbirlerini temizlemek için öyle karışık plânlar hazırlıyorlardı ki bazan yaptıkları şeye kendileri de şaşırıp kalıyorlardı.

(Devamı var)

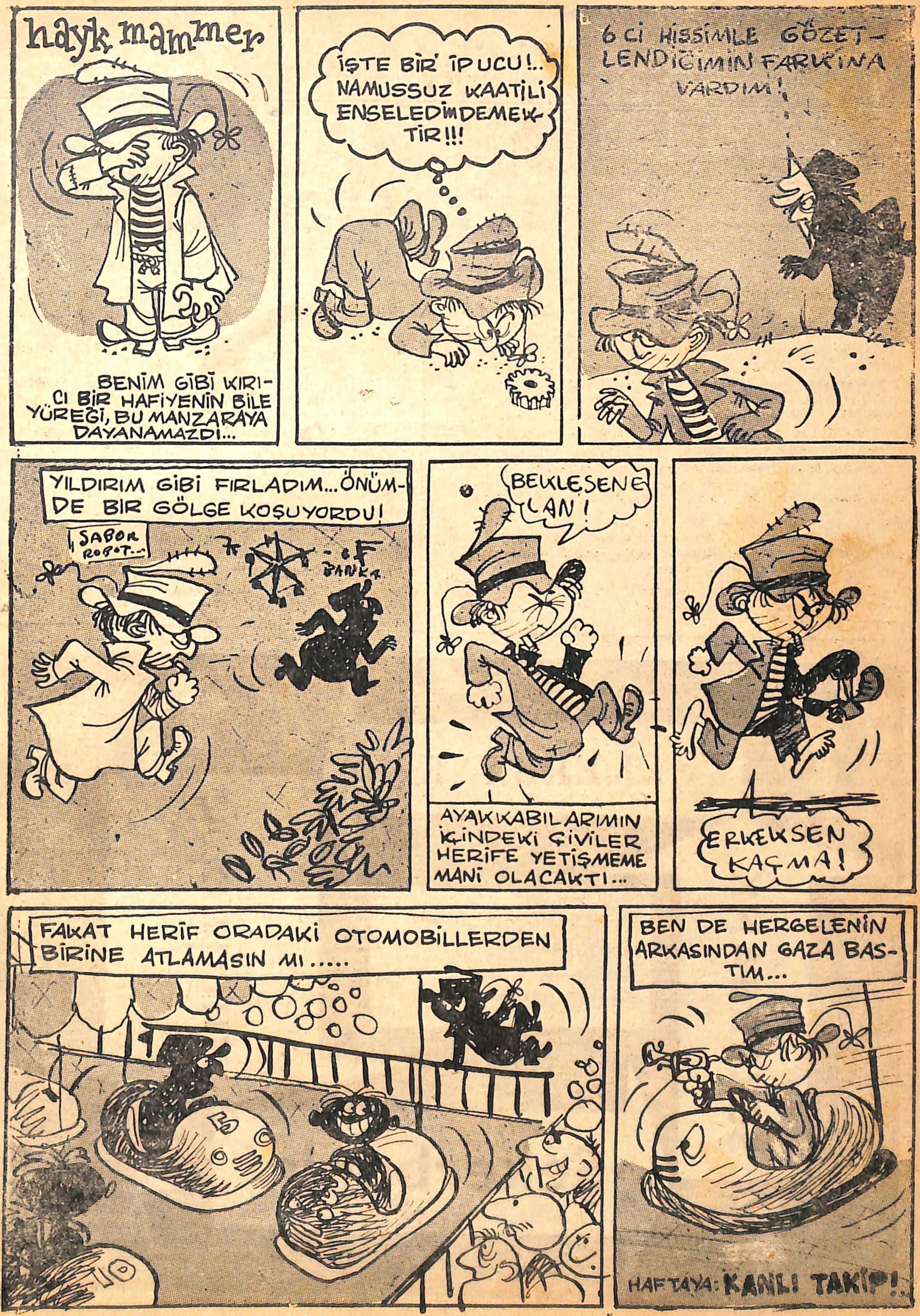
hayk mammer
BENİM GİBİ KIRI-CI BİR HAFİYENİN BİLE YÜREĞİ, BU MANZARAYA DAYANAMAZDI...
İŞTE BİR İPUCU!.. NAMUSSUZ KAATİLİ ENSELEDİMDEMEK-TİR!!!
6 CI HİSSİMLE GÖZET-LENDİĞİMİN FARKINA VARDIM!
YILDIRIM GİBİ FIRLADIM... ÖNÜM-DE BİR GÖLGE KOŞUYORDU!
BEKLESENE LAN!
AYAKKABILARIMIN İÇİNDEKİ ÇİVİLER HERİFE YETİŞMEME MANİ OLACAKTI...
ERKEKSEN KAÇMA!
FAKAT HERİF ORADAKİ OTOMOBİLLERDEN BİRİNE ATLAMASIN MI.....
BEN DE HERGELENİN ARKASINDAN GAZA BAS-TIM...
HAFTAYA: KANLI TAKİP!

Bu kadar Tesadüf olur

(15 inci sayfadan devam)

tu.

«Yahu!» dedim. «Nerden bildin aynı şişe olduğunu, şişe, şişeye benzemez mi?»

«Evet!» dedi. «Şişe şişeye benzer ama... İmza, imzaya benzemez!»

ŞŞişesini eline alarak kurşun kalemle atılmış silik imzayı gösteriyordu:

«Merkez Bankasına gösterseniz tanırlar. Benim imzamdır bu!»

Barbanın birşey demesi lâzımdı ama, Barba işine gelmediği zamanlar bir Dışişleri bakanı siyaseti göstermesini bilirdi.

Birden ayağa kalktı:

«ifayeti müzakere» kararını tebliğ eden bir senato reisi edasiyle:

«Efendiler!» dedi. «Vaktimiz tamamdır.»

Biz böyle zamanlarda bu karara itiraz etmiyecek kadar tüzüğe bağlıydık. Davrandık keselere...

Erdoğan parası olduğu halde:

«Barbacığım» dedi. «Ben hesabı yarın akşama bırakıyorum. Şu şişeyi de koyver bir kenara.. Parafelidir, nasıl olsa karışmaz!»

Erdoğan hariç, meyhaneye nasıl girdikse yine öylece dimdik çıktık...

Yarım kalan işimizi tamamlamak için şimdi doğru, Ülçek pasajına!...

İbrahim Ersaraç

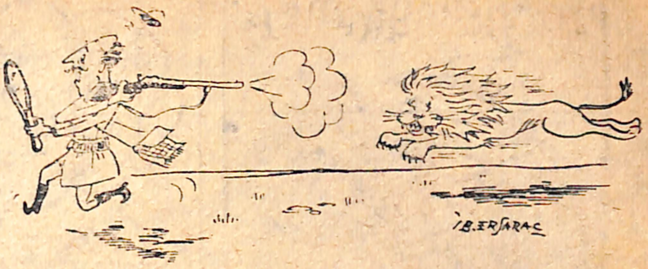

YAZISIZ

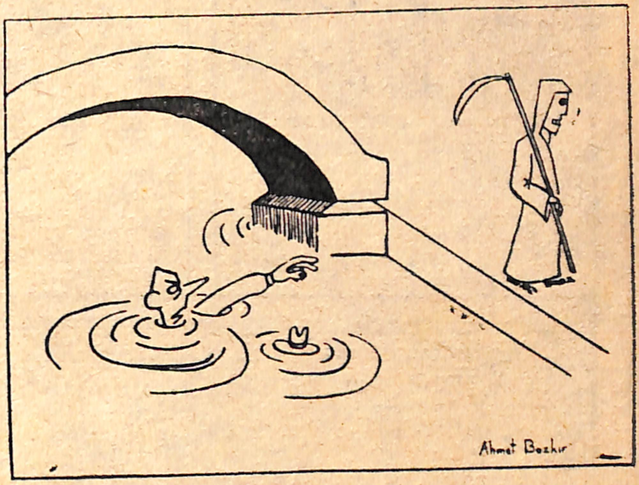

— İmdaaat !

Ahmet Bozkır

ERTESİ GÜN, PEDRO KUKARAÇA SON TAKTİĞE BAŞVURDU...
MAVİ AYAKLILAR SAVAŞÇIDIRLAR! BÜYÜK ŞAPKA ONLARI KÖSTEBEK Mİ YAPMAK İSTİYOR?..
BÜYÜK ŞEF ENDİŞELENMESİN! KAHRAMANLARI, BİZİ RATLESNAKE-VALLEY KASABASININ TAM ORTASINA ÇIKARACAK BİR TÜNEL KAZACAKLAR!
EY, DELİKANLILAR, İŞ İLERLİYOR MU?
KLONK!
UHH!
ALLAH KAHRETSİN BİR GRANİT TABAKASINA RASTLADIK..
BURADAN DENEYELİM BAKALIM...
UGH
UGH
BU DEFA KUM, HER ŞEY ÇÖKÜYOR! DAHA UZAKTAN DENEMEK LÂZIM!
HİH HİH, NİHAYET OLDU GALİBA! EPEY UZAKTALAR!!
GLUU GLOU..
YUH BE! ŞİMDİDE SU!
FELÂKET! AYAKLARIM ŞOLDU!
HİDDETLENMESİN BÜYÜK ŞAPKA. YARIN HER HALDE DAHA BAŞARILI OLUR!..
— DEVAMI VAR —

dolmuş

Sayı : 29
Cilt : 2
75 kuruş

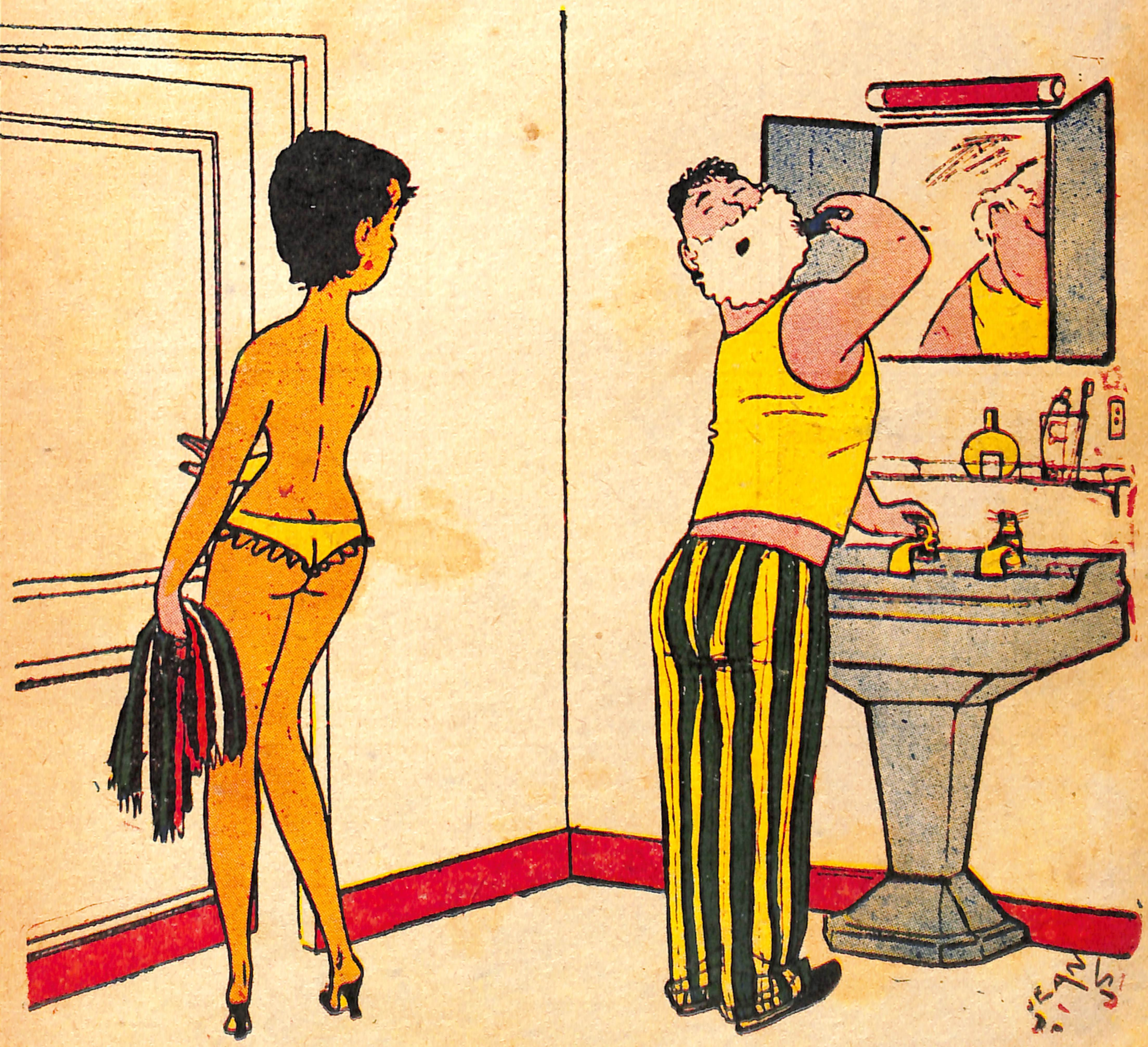

— Karıcığım benim vaziyetim müsait değil, şu kapıyı sen açıver !..